

„Bár nem gondoltam volna, hogy még a ballagásom előtt ilyeneket mondok, de nemcsak a barátaim, hanem a tanárok és az iskolám is hiányzik. Ilyenkor tanuljuk meg igazán értékelni azokat az órákat, amiknek máskor csak a végét kívántuk, azt az időt, ami végeláthatatlanul hosszúnak tűnt, s most mégis mintha kicsúszna a kezeink közül.”

TARTALOM

10. láthatár

Diákpól: gyerekeknek ajánlott olvasmányok – Bede Laura írása

15. tanterem

Ötezer facsemetét ültettek a Napkapu környezetnevelési program keretében

1. lélekjelenlét

„Próbáljuk a legjobbat kihozni ebből a helyzetből” – Pap Melinda írása

4. tanárszemmel

Karanténiskola tanárszemmel – Szatmári Bence beszélgetése Erdős Nándor történelemtanárral

12. diákszemmel

Nyolcadikosok és tizenkettedikesek: „elvettük tőlünk ezt a félét” – Szatmári Bence írása

16. tanterem

Testgyakorlás négy fal között, avagy a tornaórák hiánya – Boros Miklós írása

18. láthatár

„Semmihez sem fogható az iskolai tanítás” – Péter Mónika Mária írása

22. tanterem

Távoktatás, bezártság, internet a kisiskolások körében – Antal Erika írása

6.

Nem szűnt meg, csak átalakult – változatok online oktatásra

FOTÓ • FÜLÖP ZOLTÁN

• tanárszemmel • diákszemmel • szülői szemmel
• lélekjelenlét • tanterem • láthatár • óvoda • fotóriport
• hivatalos • vakáció • iskola és kultúra • pályáz(z)atok
• magánterület • térkép

Rendelje meg online
a Magyar Közoktatást!

www.comunitas.ro/mkorendeles

Kedves Olvasóink!

A 2019–2020-as tanévben is számítunk megtisztelő figyelmükre. Reméljük, továbbra is megosztják lapunk hasábjain az oktatás problémáival, különféle szegmenseivel kapcsolatos meglátásaikat. Kérjük, számoljanak be a Magyar Közoktatásban arról is, ha sikertörténet születik iskolájukban, ha úgy látják, hogy diákjaikkal, tanítási módszereikkel kapcsolatban követendő példáról lehet beszélni.

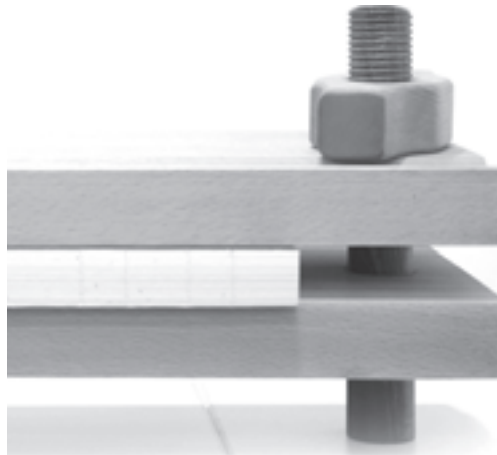
A Communitas Alapítvány által kiadott, immár kilenc éve megjelenő Magyar Közoktatást együtt szerkesztjük az olvasókkal, szeretnénk, ha a pedagógusok továbbra is rendszeresen közölnének lapunkban.

Néhány ötletet nyújtunk arra vonatkozóan, hogy milyen témákról várjuk véleményüket, de természetesen ezen kívül az oktatás más vonatkozásait is meg lehet közelíteni:

- A katedra két oldala – avagy milyen volt diákként és milyen tanárként nap mint nap iskolába járni
- Amire büszke vagyok – iskolám/pályám/diákjaim sikertörténete
- Hogyan segíthetünk megőrizni a gyermeki kíváncsiságot a mai oktatási rendszerben?
- Mobiltelefon, okoseszközök az oktatásban – kreativitásfejlesztés vagy elgépiesedés?

Kitartást, jó munkát kívánunk! Várjuk véleményanyagaikat az mko@communitas.ro emailcímmel!

A Magyar Közoktatás szerkesztősége

*erdélyi magyar
könyvek egy térben*

I D E A
K Ö N Y V T É R

RO-400193 Kolozsvár • Tordai út 4. szám • 0747 11 22 64 • www.ideakonyvter.ro • facebook.com/ideakonyvter

A Magyar Közoktatás elektronikus archívuma elérhető a <http://communitas.ro/main/kozoktatas> webcímen.

[www.facebook.com/magyarkozoktatasi](https://facebook.com/magyarkozoktatasi)

Megrendeléseiket a www.comunitas.ro/mkorendeles webcímen mko@communitas.ro e-mail címen vagy a 0733-91-06-24-es telefonszámon fogadjuk.

Címünk: Redakția *Magyar Közoktatás*, Fundația Communitas, Str. Republicii nr. 60., 400489 Cluj-Napoca, jud. Cluj
Nr. cont.: RO61RNCB0106026613610006 deschis la Banca Comercială Română Cluj-Napoca
Adóazonosító szám (Cod fiscal): 10411135

Kiadja a Communitas Alapítvány • Főszerkesztő: Kiss Judit • Felelős kiadó: Lakatos András
Kiadói titkár és műszaki szerkesztő: Fülöp Zoltán • Tipográfia: Könczey Elemér
Olvasószerkesztés és korrektúra: Deák Szidónia

Telefon: 0040-733-91-06-24
e-mail: mko@communitas.ro

Redakția *Magyar Közoktatás*, Fundația Communitas, Str. Republicii nr. 60.
400489 Cluj-Napoca, jud. Cluj

Támogatók:

Rácz Mária unitárius lelkész–vallástanár arról, hogyan segíthetünk a gyerekeknek a kijárási tilalom idején

„Próbáljuk a legjobbat kihozni ebből a helyzetből”

Nagyon megviselheti a gyerekeket a járványellenes óvintézkedésekkel együtt járó bezártság, az iskola, a társaik hiánya. Rácz Mária unitárius lelkész, a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium vallástanára szerint ilyenkor fontos, hogy a digitális eszközök segítségével próbáljuk meg tartani egymással a kapcsolatot. A lelkész szerint a szülőknek ki kellene használni, hogy többet lehetnek a gyerekekkel.

– Pedagógusként, édesanyaként miként látja, milyen hatással van a gyerekekre a járványellenes óvintézkedésekkel együtt járó bezártság, hogy kevesebbet lehetnek a szabadban, és szociálisan teljesen el vannak zárva a társaiktól?

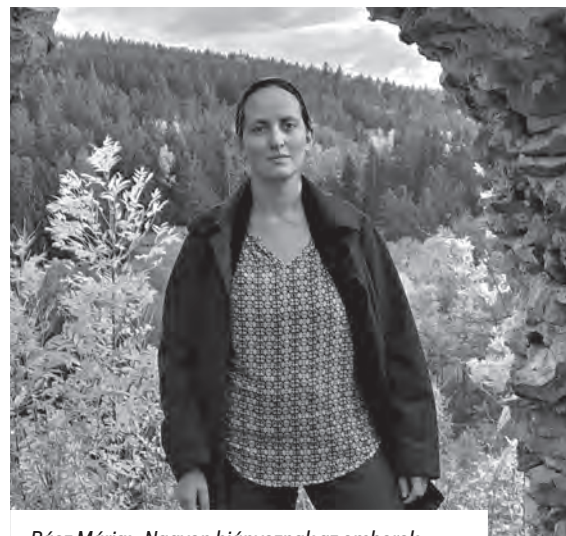
– Azt látom, hogy az én gyerekeimet nem viseli meg olyan nagyon ez a helyzet, látják, hogy ez van, megértik, elfogadták, hogy miért kell most így legyen. És próbáljuk a legjobbat kihozni belőle. Leginkább talán a barátok hiányoznak és a mozgás, de azt is megpróbáljuk valamiként pótolni, például a barátokkal

és minél többet mozogni, mozgást is feltetelező játékokat játszani, akár a házban, az erkélyen, akár kint. Mellettünk van egy picike udvar, amit tudunk használni, ott igyekszünk mindennap egy keveset mozogni is. Összességében egyelőre nem viseli meg a gyerekeimet ez a helyzet. Bár van, amikor összevesznek, egymás idegeire mennek, de ez egy normális vakációban is megtörténik, nem csak ilyenkor. Ez belefér.

– A gyerekek fizikai és lelki fejlődése szempontjából milyen hatása lehet annak, ha több hónapig eltart ez a rendkívüli állapot?

– Nagyon függ attól, hogy milyen a gyerek, milyenek a körülmények. Nálunk az a nagy szerencse, és ennek most különösen örülök, hogy négy gyerekünk van, így állandóan társaságban vannak. El sem tudom képzelni, hogy ahol egy gyerek van, vagy nagy a korkülönbség a gyerekek között, és már nem játszanak egymással, ott hogyan tudják megoldani. Valószínűleg ott a társas kapcsolatok még inkább hiányoznak. Szerintem nagyon fontos, hogy ilyen esetekben is hívják fel rendszeresen a barátokat, most már nagyon sok módja van annak, hogy tartsák velük a kapcsolatot. Persze, jobb lenne élőben játszani, de legalább beszélgesse-
senek időnként kortársakkal, barátokkal. Merthogy ha egy idő után elkezdik mondani, hogy hiányzik nekik az iskola, nem is az iskola hiányzik, hanem a barátaik, a kortársaik hiányoznak. Biztos vagyok benne, hogy ez a rendkívüli helyzet hatással van a gyerekekre, viszont szülőkként eléggé ki tudjuk ezt védeni, tudunk segíteni. Egyrészt

azzal, hogy beszélünk róla. Nem tehetünk úgy, mintha nem történné semmi, nem lenne más az életünk ezekben a napokban. Másrészt úgy, hogy kicsit többet, jobban figyelünk rájuk. Ez a helyzet, ez a bezártság nekünk, felnőtteknek is nehéz, hogyha megpróbálunk

Rácz Mária: „Nagyon hiányoznak az emberek, a személyes találkozások, beszélgetések”

**Nagyon fontos, hogy ilyen esetekben is hívják fel rendszeresen a barátokat, most már nagyon sok módja van annak, hogy tartsák velük a kapcsolatot. Persze, jobb lenne élőben játszani, de legalább beszélgesse-
senek időnként kortársakkal, barátokkal.**

rendszeresen beszélgetnek különböző csatornákon keresztül, időnként akár együtt is játszanak egy-egy internetes játékot. Megbeszélük előre, eltervezik, készülnek rá, és van egy óra, amikor együtt játszanak, és közben beszélgetnek. A kinti játszás hiánya a tömbházban lakó gyerekeknek a legnagyobb problémája, azt is megpróbáljuk pótolni,

a gyerekekkel többet játszani, többet foglalkozni, akkor ránk is jó hatással lehet, hiszen máskor elég gyakran elhanyagoljuk őket. Ez az igazság.

– Említette, hogy nekünk, felnőtteknek sem könnyű ez a helyzet. Hogyan éltek meg a pedagógusok, a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium közössége, hiszen gondolom, az oktatóknak is ugyanúgy hiányoznak a gyerekek, mint azoknak az iskola, a társaik?

– Rettenetesen hiányzik. Pedagógusként, lelkészként próbálom tartani

a kapcsolatot különböző formában az osztályommal, a gyülekezettel, a közösségeinkkel. Nagyon hiányoznak az emberek, a személyes találkozások, beszélgetések. Hiányzik az, amikor az utcán meglát egy óvodás, odajön, és megölel. Ez mind nagyon hiányzik. Próbáljuk mindenféle szellemi kihívások elé állítani magunkat, tanulni, olvasni, kihasználni az időt olyasmi-

hogyan magyar-, román-, matekórjuk volt a gyerekeknek. Ehelyett korosztályonként összeállítottunk egy-egy anyagot, amit elküldtünk a gyerekeknek, és otthon, amikor szeretnék, megnézhetik. Virágvasárnapról, húsvétról küldtünk ki egy interaktív, olvasható, powerpointos anyagot, amivel az ünnepre készülhetnek. Benne néhány ötletet is adunk, hogy mit lehet például

úgy éreznünk, hogy van elfoglaltságunk, hasznosak lehetünk a közösségnek. Úgyhogy több szinten próbálkozunk.

– *Milyen jellegű anyagok, feladatok kerülnek fel az iskola Facebook-oldalára a Limonádésziget égisze alatt?*

– Kézműves ötletektől kezdve a lehető legkülönbözőbbek. Ma például az volt a kihívás, hogy régi használati tárgyakról tettünk fel képeket, és ki kell találni, hogy melyik micsoda. Illetve fel lehet tenni újabb képeket is, és már érkeznek is fotók az otthon megtalálható ugyancsak régi tárgyakról. És mi is megpróbáljuk kitalálni, hogy mi lehet az. Egy érdekes feladat volt a mai. Ezenkívül vannak kimondottan gyerekek való feladatok is. Például ami nagyon tetszett, és sok volt rá a visszajelzés, az, amikor tornyot raktak Horváth István Tornyot raktam című verse alapján. A vers alapján ajánlottuk, hogy készítsenek tornyot könyvből, társasjátékból, vécepapír-gurigákból – készültek a tornyok, és jöttek a képek. Nagyon különböző feladatok ezek, a cél, hogy egyrészt elfoglaltságot adjon otthon a szülőknek és a gyerekeknek, másrészt, hogy kicsit kizökkentsen ebből a „folyton csak a negatív híreket olvassuk, görgetjük magunk előtt” állapotból, hangulatból.

– *Arra mennyire van példa, hogy vallástanárként-lelkészként személyesen – mármint online, telefonon – megkeresik a gyerekek, szülők a problémáikkal ebben az időszakban?*

– Megtörténik online is, telefonon is. Az a nagyon érdekes, hogy általában valamilyen szakmai kérdéssel keresnek meg, utána jön a „hogyan vagy?” kérdés és a beszélgetés. Nagyon sokszor az az érzésem, hogy inkább azért keresnek meg, hogy beszélgessek valakivel egy kicsit, akinek el tudják mondani, hogy mi van velük, és közben a szakmai kérdést is egy-kettőre megbeszéljük. Vannak megkeresések, elérhetővé tettük a Limonádésziget kapcsán is azoknak a telefonszámát, akiket hívhatnak bármilyen problémával: tanárokat, szakembereket, az iskola pszichológusát, logopédusát is hívhatják a szülők, ha bármilyen kérdésük van.

Ne mindig csak a híreket hallgassuk, és a negatív dolgok jussanak el hozzánk, hanem próbáljuk tartani a lelket egymásban

re, ami máskor nem lehetséges, amire máskor nincs időnk. De így is marad egy hiányérzet.

– *A lelkészeknek, vallástanároknak kiemelt szerep jut ebben a rendkívüli helyzetben, hiszen nekik kell tartani a lelket a közösségben. Hogyan tudnak segíteni ilyenkor, legyen szó akár gyerekekről, akár felnőttekről?*

– Több mindennel próbálkozunk, a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium vallástanárai – három felekezet képviselői – úgy gondoltuk, hogy a húsvét előtti időszakban nem fogunk online órákat tartani, mert bőven elég,

dául készíteni az ünnepre. Ezenkívül az unitárius kollégiumban nemcsak a vallástanárokkal, hanem óvónő, tanítónő és tanárkollégákkal létrehoztuk a Limonádésziget nevű projektet, ami arról szól, hogy mindennap megpróbálunk olyan tartalmat feltölteni az iskola Facebook-oldalára, hogy tartsuk a lelket az emberekben. Hogy legyen mindennap valami pozitív üzenet, valami kihívás, feladat, elfoglaltság. Hogy ne mindig csak a híreket hallgassuk, és a negatív dolgok jussanak el hozzánk, hanem próbáljuk kicsit tartani a lelket egymásban. És az a nagyon érdekes, hogy végül ez nekünk is jól tesz, mert

És hívhatják a diákok is, ha bármilyen problémájuk van.

– Vallástanárként mennyire működnek együtt a más felekezetű kollégákkal ebben a rendkívüli helyzetben?

– Az együttműködés teljesen felekezettől független. Említettem az anyagot, amit mi, vallástanárok összeállítottunk, a három felekezet vallástanára ezt közösen beszéltük meg, készítettük el. Nem ment ki külön unitárius húsvéti anyag a diákoknak, külön református és külön római katolikus, hanem egységesen küldtük. Az iskolában általán-

**Nagyon sokszor az az érzésem, hogy inkább azért keresnek meg, hogy beszélgessek valakivel egy kicsit, akinek el tudják mondani, hogy mi van velük, és közben a szakmai kérdést is egy-kettőre megbeszéljük. Vannak megkeresések, elérhetővé tettük a Limonádészi-
get kapcsán is azoknak a telefonszámát, akiket hívhatnak bármilyen problémával: tanárokat, szakembereket, az iskola pszichológusát, logopédusát is hívhatják a szülők.**

ban felekezettől függetlenül működik az együttműködés, ugyanúgy a diákokat is felekezeti hovatartozástól függetlenül vesszük fel, bár az iskola neve unitárius kollégium. Nincs ennek az együttműködésnek felekezetfüggő jellege, és ha lenne is, most amúgy is azt próbáljuk nézni, ami összeköt. Másor is arra fókuszálunk, ami közös, de most úgy érzem, különösen.

– Ebben a rendkívüli időszakban nagyon felértékelődött a technika szerepe. Az ön munkáját mennyire segítik a

különböző digitális eszközök, mennyire tudja felhasználni ezeket arra, hogy közelebb vigye a hittant mint tantárgyat a gyerekekhez?

– Digitális eszközöket máskor is próbálunk használni, például abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy az unitárius kollégiumban, a vallásteremben okostábla van. Ezen már évek óta nemcsak filmet tudunk nézni, hanem tudunk játszani, tudunk úgy fel dolgozni tananyagot, hogy közben a digitális eszközt is használjuk. Most, ebben a rendkívüli helyzetben minden fokozódott ezen a téren. Például az osztályommal való kapcsolattartást is csak így tudom megoldani, ugyanis osztályfőnök is vagyok. Így tudok osztályfőnöki órát tartani, így tudok rákérdezni a gyerekekre, hogy vannak. Látjuk egymást, hallunk egymásról, és ez most különösen fontos. De a modern technika eddig is része volt már a vallásoktatásnak is, és az oktatásnak is. A digitális eszközöket, módszereket általában használjuk, de most gyakorlatilag ez az egyetlen lehetőségünk arra, hogy elérjük a diákokat.

– Ez az időszak azért is különleges, mert a kereszténység egyik legnagyobb ünnepére, a húsvétra készülünk. Lelkészként miként látja, hogyan lehet ezt otthonainkban, családi körben úgy megélni, megélni, hogy ne legyen hiányérzete a gyerekeknek, felnőtteknek? Hiszen a húsvéthoz számos olyan hagyomány, szokás is kapcsolódik, például a locsolás, ami fizikai kapcsolatot feltételez, és amire most nincs lehetőség.

– Hiányérzet így is, úgy is marad bennünk, mert nem lesz ez egy szokványos ünnep. Ennek ellenére igyekszünk minden lehetőséget kihasználni arra, hogy jelen legyünk az embereknek az életében, hogy elvigyük az ünnepet az emberek otthonába. Így rádiós istentiszteletek, televíziós közvetítések, a Facebookon élő videók vannak folyamatosan. Nem könnyű. Lelkészként sem könnyű egy üres templomban egy kamerának prédikálni. De tudjuk azt, hogy az emberek közben ott vannak a csatorna túlsó végén, és figyelnek, és kell nekik mondani valamit, és ez nagyon-nagyon sokat segít. Igyekszünk jelen lenni mindenféle fórumon és csatornán, hogy ha már az ember nem tud

eljönni templomba, akkor otthon, vásárnap délelőtt tudjon részt venni istentiszteleten. Sokan azt is mondták, hogy milyen jó, mert most már válogathatnak, hogy melyik gyülekezet melyik templomából kérnek istentiszteletet. Úgyhogy van előnye is ennek a helyzetnek, ha így nézzük. A húsvéti szokásokat részben meg lehet tartani. Azt például, hogy tojást festünk, készülünk

Az együttműködés teljesen felekezettől független. Említettem az anyagot, amit mi, vallástanárok összeállítottunk, a három felekezet vallástanára ezt közösen beszéltük meg, készítettük el. Nem ment ki külön unitárius húsvéti anyag a diákoknak, külön református és külön római katolikus, hanem egységesen küldtük.

az ünnepre. A takarítás, sütés-főzés, gondolom, sok helyen már megvolt. Ez most olyan szempontból meghittebb, hogy a család együtt végezheti, és nem az utolsó pillanatban, az ünnep előtti rohanásban. Hanem otthon, együtt a gyerekekkel volt időnk szépen, idejében elültetni a búzát, már tegnapelőtt nekifogtunk a tojásfestést gyakorolni. Ilyen szempontból még meghittebb is lehet az ünnep. Az, hogy a négy fiam nem mehet el locsolni az idén, valószínűleg furcsa lesz nekik, de már készülünk azzal, hogy valamilyen módon, virtuálisan meglocsoljuk a keresztanyákat és a közelebbi rokon hölgyeket, osztálytársakat. Meg lehet oldani sok mindent, amire elsőre felhőrdülünk, hogy jaj Istenem, ez is elmarad. Nem marad el, csak más lesz.

PAP MELINDA

papmeli@yahoo.com

Erdős Nándor gyergyói történelemtanár az online oktatás lehetőségeiről

Karanténiskola tanárszemmel

A pedagógusok és a diákok is több hete küzdenek az online oktatás viszontagságaival. Mivel hazánkban nincsenek jól kidolgozott alternatívák a hasonló kényszerhelyzetre, az iskoláknak a tanárok improvizációira és leleményességére van szükségük ahhoz, hogy a gyerekek valamilyen úton-módon hozzájussanak a kellő információkhoz. Erdős Nándor, a gyergyószentmiklósi Fogarassy Mihály Általános Iskola történelemtanára egymaga vállalta az intézmény online oktatásra való átállásával járó feladatok megoldását. Eddigi tapasztalatairól beszélgettünk vele.

Sajnos nem ismert szituációról van szó – többen is megjegyeztük, hogy Magyarországon például már közel egy évtizede léteznek korszerű oktatási platformok a Sulinet és a Mozaweb révén. Nálunk ilyen téren egyáltalán vagy nagyon minimális mértékben végeztek fejlesztéseket.

– Egyik napról a másikra jött a hír, hogy a személyes jelenléti tanítás helyét meghatározatlan időre átveszi az online oktatás. Hogyan érintette az önök iskoláját ez az új, előzmény nélküli helyzet?

– Nagyon meglepte a tantestületet a váltás, jelenleg pedig az a kérdés foglalkoztat mindenkit, hogy mennyi ideig kell ezzel a helyzettel megbirkózni. Sajnos nem ismert szituációról van szó – többen is megjegyeztük, hogy Magyarországon például már közel egy évtizede léteznek korszerű oktatási platformok a Sulinet és a Mozaweb révén. Nálunk ilyen téren egyáltalán vagy nagyon minimális mértékben

végeztek fejlesztéseket, így maradtak a szükségszerű, inkább kényszerű próbálkozások. Hogy ne legyen teljes káosz, a tantestület március 13-án gyűlést tartott, és ott eldöntöttük, hogy a minisztérium által javasolt G Suite for Education platformot fogjuk használni az internetes oktatásra.

– Tudtommal ön volt az, aki a gyergyószentmiklósi Fogarassy Mihály Általános Iskolában összerakta a virtuális tanítási módszer informatikai hátterét. Elmesélné, hogyan zajlott, és mennyi időbe telt?

– Így igaz, a felület megismerését és működésbe helyezését én vállaltam el iskolánkban. Megjegyzem, hogy eddig sohasem találkoztam ezzel a platformmal, ezért „vakmerően” fogtam neki a kezelőfelület tanulmányozásának. Felvettem a kapcsolatot a tanfelügyelőség illetékes szakemberével és általa a minisztériummal, majd elkezdtük a közös munkát. Először is be kellett szerezni az iskolának a működéshez szükséges szabadalmaztatási jogot, utána regisztráltam magunkat a rendszerbe, és elkezdtem a felhasználói fiókok létrehozását. Az egész folyamat végül a vakáció első hetében fejeződött be. Nyugodtan kijelenthető, hogy ez egy közel háromhetes munka volt, amely alatt olyan platformot alakítottunk ki Ferencz-Csiki Gabriella román szakos tanárnő kollégámmal, amelyhez immár minden tanár és 5–8. osztályos tanuló hozzáfér. Ezzel párhuzamosan folyamatban van az 1–4. osztályosok felhasználói felületeinek is a beállítása – a kérdés már csak az, hogy mennyien igénylik ennek elérhetőségét. Meglátásom szerint ugyanakkor a kisebb diákok szülői segítsége nélkül a kezdeti időszakban nem fogják tudni használni a rendszert. Kiemelném még, hogy a felületen létezik egy Meet nevű kiegészítő is, amelyen keresztül videókonferenciákat és online órákat tartunk, de ezt nemcsak a tanulókkal való kapcsolatletteremtésre használjuk:

a tantestület ennek segítségével többször is gyűlésezett, amely mára már szokássá vált körünkben. Ez nagyon sokat segít a tanári közösségnek is a munka hatékony megszervezésében.

– Mennyiben más a történelmet online tanítani, mint személyesen?

– Lényeges különbségek vannak. Nincs személyes kapcsolat, nincs arc-mimika, nincs osztályközösség, nincs az a fajta interaktivitás a tanuló és tanár között, mint ami a tanteremben létezik. Ellenben sokkal több digitalizált segédanyagot, hasznos oktatási web-

Azt is fontos megjegyezni, hogy az internetes oktatás során nem tapasztalható az a fegyelmezetlenség, amivel az átlagos mindennapokban találkozunk.

oldalt, tanítóvideót és digitalizált térképet használtam, mint eddig valaha. Az órák időtartama is rövidebbé vált, így pedig igyekezni kell a lényegre többlet magyarázatokra. Ugyanakkor azt is fontos megjegyezni, hogy az internetes oktatás során nem tapasztalható a gyermekeknek azon fegyelmezetlensége, amellyel az átlagos mindennapokban találkozunk. Személy szerint sok aspektusát átértékelem majd az oktatásnak ezután, és amikor visszatérünk az iskola épületébe, több tanítási folyamatot is más formában szeretnék alkalmazni.

– Voltak olyan anyagai, esetleg bemutatói, amelyeket ebben a helyzetben azonnal fel tudott használni?

– Már több éve digitalizáltam a tananyagom jelentős részét, de azt gondoltam, hogy mindig van hova fejlődni. Most sok internetes felületen elérhetővé tettem egy sor segédanyagot, én is

éltem ezzel a lehetőséggel, és nagyon sok új forrással egészítettem ki a meglévő leckéimet.

– *Tapasztalatai szerint hogyan élnek meg a jelenlegi helyzetet a diákok? Minden tanuló fel tudta venni az online oktatás ritmusát? Mit lehet azokkal tenni, akik elkalandoznak, vagy lemaradnak?*

– Sajnos nem mindenki kezeli jól a mostani kényszerhelyzetet. Minden osztályban találhatunk néhány olyan diákot, akinek személyesen kell segíteni, illetve vannak olyanok is, akik ugyan részt vesznek az oktatásban, de sűrűn elkalandoznak, vagy nem veszik komolyan a feladatukat. Őket ilyenkor telefonon szoktam felhívni, és egyszerűbb feladatok elvégzését bízom rájuk. Eddig ez a módszer jól bevált, remélem a jövőben sem lesz vele gond.

– *Az önök iskolájában minden tanuló rendelkezésére áll olyan technikai felszereltség, amellyel részt vehet az órákon? Hogyha nem, akkor őket milyen formában lehet most tanítani?*

– Akad egy-két diák, akit nem tudunk elérni online, mert nem rendelkezik megfelelő eszközökkel. Nekik az osztálytársak segítenek az anyagok eljuttatásában, illetve van, hogy személyesen veszem fel velük a kapcsolatot. Telefonhoz szerencsére ma már mindenkinek van hozzáférése, így ott biztosan lehet a gyerekekkel kommunikálni. Akik nem tudnak bekapcsolódni a videóhívásokba, azoknak egyszerűbb feladatokat diktálok le, ezáltal nem maradtak le teljesen a többiektől, így pedig az adott témában minimális ismeretekhez ők is hozzájutnak.

– *A jelenlegi helyzetben van lehetőség a gyermekek ismereteinek felmérésére?*

– Van, különböző online tesztek és feladatlapokat ilyenkor is el lehet velük végeztetni. Ezek természetesen nem helyettesítik az iskolai felméréseket, de iránymutatónak lehetnek a tudásszint ellenőrzésében. A gyerekek lelkiismeretesek, megoldják a feladatokat, bár a határidőkkel még vannak gondok – amely szerintem annak tulajdonítható, hogy nem mindenki érti hatékonyan a technikai eszközök kezelését. Azt is megfigyeltem ugyanakkor, hogy egyesek

vakációként kezelik a jelenlegi állapotot, így pedig végképp nehezen lehet őket rávenni arra, hogy érdemben bekapcsolódjanak az interneten történő oktatásba.

– *A pillanatnyi gesztusok, megnyilvánulások és a különböző helyzetben adott válaszok kulcsfontosságúak a tanár és a tanuló közötti viszonyban. Mennyire hiányzik a személyes kontaktus a diákokkal?*

– Nagyon hiányzik a személyes kontaktus a tanulókkal. A gyerekekkel előben olyan gesztusokkal is kommunikálhatunk, mint például egy kézfogás, egy gyöngéd vállveregetés vagy egy mosoly, amely során mindenkiből sugárzik az öröm, a boldogság és a kedvesség. Ezek az emberi megnyilvánulások jelenleg nagyon hiányoznak. A tanulók igazából most ismerték fel az iskola lényegét, és megértették, hogy miért is fontos oda járni – személyes reakciókkal ugyanis sokkal közvetlenebbül lehet órát tartani, mint egy mikrofonon és videókamerán keresztül.

– *Általánosan elfogadott, hogy vannak „jó” és „rossz” tanulók. Esetleg megfigyelhető-e az, hogy most a „jó” tanulók gyengébben teljesítenek, ugyanakkor a „rosszak” esetleg érdeklődőbbek?*

– Nem fogadom el ilyen formában ezt a kijelentést, inkább a viselkedési formák különbözőek. Fontosnak tartom ugyanis, hogy ne a személyt vagy az embert soroljuk be a „jó” vagy a „rosszak” közé, hanem a viselkedésüket és magatartásukat jellemezzük. A kérdésre válaszolva: teljes mértékben nem jelenthetem ki, hogy melyik tanuló érdeklődőbb, és melyik nem. A tanulók többsége lelkiismeretes elvégzi a kiadott feladatokat, és még élvezi is, hiszen kedvenc eszközével is több időt tölthet, mint máskor.

– *Bizonyára akadnak olyan pedagógusok, akik nehezebben boldogulnak a technológia és az internet világában. Ők milyen formában tartják meg óráikat? Szükségük van esetleg külső segítségére?*

– Van néhány ilyen helyzetben lévő kolléga – szerencsére nem sokan –, de ezt a problémát is megoldottuk az osztályfőnökök hathatós segítségével. Akik

számára idegen az online világ, azok a tananyagot és a feladatokat eljuttatják az osztályfőnököknek, akik feltöltik azokat a megfelelő virtuális csoportokba. Miután a gyerekek végeztek a feladatokkal, azok rögvess visszakerülnek a leadó tanárhoz, aki a szokásos módon értékeli a teljesítményeket, így minden a megfelelő kerékvágásban halad.

– *Összességében hasznosnak tartja az online oktatást?*

– A jelenlegi kényszerhelyzethez igazodva hasznosnak találom az online oktatást. Mint említettem, a járvány után is szeretném használni, alkalmazni az

Erdős Nándor: „A tanulók többsége lelkiismeretes elvégzi a kiadott feladatokat”

itt tanult módszereket, de természetesen ez továbbra sem helyettesítheti a szemtől szembe tanítást, hiszen az emberi tényező pótolhatatlan. A tanár szerepe és jelenléte ugyanis esszenciális a gyermekek fejlődésében. Több szülő is panaszkodott az elmúlt hetekben, hogy milyen nehéz a lurkókkal ebben a helyzetben tanulni, sokan pedig most értették meg igazán, hogy a tanítás egyáltalán nem könnyű dolog. Reméljük tehát, hogy a lehető leghamarabb visszatérhetünk az iskolába, és normális körülmények között folytathatjuk azt, amihez igazán értünk.

SZATMÁRI BENCE

benceszatmari@yahoo.com

Háromhétnyi online sulis: a tanároknak kell megújulni

Kínos, nehéz, hatékonyabb, felszabadító, időt rabol és ajándékoz, kellemes meglepetéseket is tartogat az online tanítás egy válságos élethelyzetben, amely sok mindent átértékel bennünk. A háromhetes tapasztalatokról kérdeztünk kolozsvári és kalotaszegi tanárokat, tizenkettedikes diákokat.

Most a bátortalanabb diákok is megszólalnak

Körösfővel együtt több kalotaszegi faluból, így Inaktelkéről, Jegenyéből, Magyargyerőmonostorról, Nyárszóról, Sárvasárról közel 150 gyerek jár a körösfői Kós Károly-iskolába óvodától nyolcadik osztályig. Az általunk kérdezett tanárok az online oktatás buktatóit főleg az akadozó internetkapcsolatban, a családok megfelelő technikai felszereltségének hiányában látták,

Péntek Éva: „gyakorlatilag folyamatos az online tanítás, ha a gyerek elakad, rögtön ír, és választ vár”

ugyanakkor a digitális világban járatlanabb szülők (ritkán vagy egyáltalán nem használnak számítógépet, közösségi oldalakat, esetleg e-mail-címük sincs) sok esetben nem tudnak gyermekeik segítségére lenni.

Péntek Éva, a körösfői iskola magyar tanára szerint az online oktatás egyik előnye, hogy szóra bírja az iskolában egyébként bátortalanabb diákokat is.

– Három hét alatt nem tudott kialakulni egy jól működő, interaktív oda-vissza

kommunikáció egyrészt a net lassúsága, akadozása miatt (ha nekem volt, nem volt az inaktelkieknek, és fordítva), másrészt az én gyakorlatlanságomnak tudható be a digitális anyag nehézkes összeállítása, megszerkesztése. Előny a folyamatos, rendszeres, egyéni ellenőrzés, értékelés, beszélgetés (minden átküldött házit, elvégzett feladatot kijavítok, és írásban ér-

A személyes kapcsolat más jellegű lett így, hogy csak írásban „találkozunk”. Többet beszélgetünk azokkal, akik órán keveset vagy semmit nem szólnak, bátrabban kérdeznek, kifejtik véleményüket, mint szemtől szemben. 12-ből tíz diák azt mondja, hogy egyelőre élvezi és érti is az így elmélyített ismereteket. Változatosnak tartják a játékosan, zanzásítottan csatolt anyagot.

tekelek vagy elmagyarázok), de időigényes és gyakorlatilag folyamatos az online tanítás – amikor a gyerek feladatvégzés közben elakad, eszébe jut egy kérdés, rögtön ír, és választ vár. A személyes kapcsolat más jellegű lett így, hogy csak írásban „találkozunk”. Többet beszélgetünk azokkal, akik órán keveset vagy semmit nem szólnak, bátrabban kérdeznek, kifejtik véleményüket, mint szemtől szemben.

12-ből tíz diák azt mondja, hogy egyelőre élvezi és érti is az így elmélyített ismereteket. Változatosnak tartják a játékosan, zanzásítottan csatolt anyagot. Nemcsak tömény meghatározásból és száraz feladatokból áll a végzendő tevékenység, hanem sok a virtuális játék, filmrészlet, kvíz. Megtanulnak Wordban írni, szerkeszteni, ami nagy előny, főleg az olvashatatlanul író gyerekek esetében. Önállósítja is őket a szükséghelyzet: hiányosságait maguknak kell pótolniuk, kiegészíteniük, a javítókulcs szerint ellenőrizniük, majd javításra elküldeniük saját feladatlapjaikat. Később is tervezem használni a Sulinet Tudásbázist, az Okosdoboz feladatsoarait, Wordwall.net platformokat és a digitális tankönyveket.

Kínkeserves online térben a matematikai írás

Bár nagyon hiányolja a személyes kapcsolatot, a diákok felszabadult nyüzsgését, az online tanítói térben némileg szabadabbnak érzi magát Nagy Magdolna matematikatanár. A Kolozsvári Református Kollégium igazgatóhelyetteseként már a kényszerszünet első pillanataiban cselekednie kellett az online oktatás szervezése ügyében. Úgy érzi, még a kísérletezés szakaszában járunk.

– Kollégáink segítségével már az első napokban sikerült egy „online iskolát” berendeznünk a Microsoft Teams révén. Digitális bennszülöttekként diákjaink ügyesen feltalálták magukat, s türelmetlenül várták, hogy mi, kevésbé hozzáértő felhasználók is felfedezzük az alkalmazás kínálta lehetőségeket. Hiányzik a személyes találkozás, az életteli zsiabongás, amellyel egy iskola

épülete megtelik máskor, a sok szeretet és felszabadult energia, amely erőt ad, szívet-lelket melegít.

Nehézség a „matematikai írás” hátrányos helyzete az online térben. Bármennyire jártas is lennék én tanárként egy matekegyenlet-szerkesztőben (de nem vagyok), lassítja nagyon a munkám, az írást, és ha készen van, nem vihető át bármilyen teszt szerkesztőbe, felületre, a diákoktól végképp nem várhatom el, hogy ezzel kínlódva írjanak. Ezt áthidaljuk az online órán azzal, hogy letöltött fehértábla-alkalmazáson, megosztott képernyőn dolgozunk – ez valamennyire hozza a sulis táblán való munkánk hangulatát.

Tizenkettődikeseim eleinte lelkesek voltak: végre nem azt mondja valaki, hogy „ne ülj annyit a számítógép előtt”. De bizonyára sok naponta több órát ott tölteni nem játék/hobby kedvéért. És kell otthon segíteni a háztartásban, a családtagokkal minőségi időt tölteni, és elmélkedni, vajon mi és mikor romlott el

Nagy Magdolna: „hiányzik a személyes találkozás, az iskola életteli zsidobongása”

ebben a világban, vagy elromlott-e igazán? A vakáció előtti napokban egyre nehezebbé vált motiválni őket. Nekünk, tanároknak kell megújulni, másképp hozzáállni, egyszerre tanulni s alkalmazni is, bizonyos dolgokat elengedni, lényegre koncentrálni, kreatív feladatokat kitalálni, hogy legyen sikerélménye a diákoknak. Próbálkozunk sokkal játékosabban is, kvíz típusú megoldásokkal visszakérdezni, ellenőrizni, ábrázolást segítő alkalmazásokat használni, ez geometriában és analízisben is nagyszerű szemléltetőeszköz, nagyban segíti a megértést, gyakorlást. Mindezt

„átmenekítjük” majd, ha visszatérünk az osztálytermekbe.

Jól érzem magam ebben a tanítói online térben, valamivel szabadabbnak is, mint a négy fal és a tanterv keretei közé szorítva, de nagyon hiányolom a személyes kapcsolatokat diákkal, munkatársakkal, barátokkal, szüleimmel, újszülött unokaöcsémet is csak virtuálisan látam. Most a vakációban sokat beszélgetek családtagjaimmal, olvasok, filmet nézek, virtuálisan színházba és múzeumokba látogatok, zenét hallgatok, de már nagyon várom, hogy a madárcsicsergést ne az erkélyemről, hanem az erdőben hallgassam!

Nem egyszerű a matematika online oktatása, hiszen nemcsak szöveget kell írnom. Eleinte kézzel írtam a leckéket, sok-sok példával, majd erről fényképet töltöttem fel a csoportba. Később úgy éreztem, hogy ez nem hatékony, hiszen a diákok nem kérdezhetnek, nem tudnak közbeszólni. Azóta Skype-csoportokban megosztott képernyővel élőben tartok órákat.

Ha kihagyjuk a mértékegységeket, nem fog menni a területszámítás

Török Kis Erika, a körösfői Kós Károly-iskola tanára szerint a matematikában nem lehet kihagyni bizonyos részeket: a matematikai ismeretek egymásra épülnek, ha például ötödik osztályban nem tanulják meg a tizedes törteket, akkor azt a későbbiekben sem tudják használni.

– Skype-csoportokban élőben, előre meghatározott órarend szerint tartunk órákat. Eleinte nem terveztük a Skype használatát, mert nem akartuk, hogy diákjaink több helyre is regisztráljanak, ám végül ez tűnt a legegyszerűbb megoldásnak, hiszen Facebookon

a konferenciabeszélgetésekben résztvevők száma korlátozott. A kisebb diákok között van, aki nehezen boldogul ebben a világban, nem tudott regisztrálni, szülei sem tudtak segíteni, de mára a diákok nagy része bekapcsolódott. Az itt megbeszélte témák anyagát feltöltjük a Facebook-csoportba is, hogy az se maradjon le, aki esetleg nem tudott részt venni a beszélgetésben.

Nem egyszerű a matematika online

Török Kis Erika: „táblára felírni egy egyenletrendszer pillanatok műve, virtuálisan legalább tíz kattintás”

oktatása, hiszen nemcsak szöveget kell írnom. Eleinte kézzel írtam a leckéket, sok-sok példával, majd erről fényképet töltöttem fel a csoportba. Később úgy éreztem, hogy ez nem hatékony, hiszen a diákok nem kérdezhetnek, nem tudnak közbeszólni. Azóta Skype-csoportokban megosztott képernyővel élőben tartok órákat. Első alkalommal itt is a fényképezős módszert alkalmaztam, de úgy nem volt lehetőség új példák leírására. Áttértem a Word használatára, a képletszerkesztőjével igyekszem a gyerekekkel együtt oldani a feladatokat. Ez a módszer hasonlít arra, mint amikor a táblára írunk, csak sokkal lassúbb. A táblára felírni egy egyenletrendszer pillanatok műve, itt viszont legalább tíz kattintás. Sokszor szórakozunk azon, hogy a Word önálló életre kel, és úgy véli, jobban tudja, hogy én mit akarok, elcsúszik az írás, elméretezi a törtet, kiugrik a szerkesztőből.

Nagyon bosszantó, hogy játék közben változnak a szabályok, hogy még mindig nem tudjuk, a kieső tananyagot kell-e pótolni, ha igen, mikor, milyen formában. Hogy szükséges-e,

matematikából nem kérdés, mert ha ötödik osztályban kimaradnak a tizedestörtek, akkor azt a későbbiek során sem fogják tudni használni, ha kimaradnak a mértékegységek, akkor a gyermek nem fog tudni kerületet, terü-

Lukács János: „legfontosabb feladatunk a diákok motiválása”

letet számolni. Értem, hogy a nyolcadikosok vizsgájából kivonták a második féléves tananyagot, de kilencedik osztályban majd elkezdik tanulni előlről a függvényeket és az egyenletrendszerket? Jó lenne tisztábban látni, kis segítséget kapni a hogyanhoz is.

Két iskolás gyerek anyukája vagyok, néha jó lett volna még egy helyiség a lakásban, még egy számítógép, de megoldottuk. Bár pár hete itthon vagyunk, nagyon vártuk a vakációt, hogy felállhassunk a számítógép, telefon mellől, ami sokszor az egész napunkat lefoglalta. Amikor pedig online térben végeztem a tanítással, a másnapi anyag előkészítésével, a valóságban várt a fakanál és a mosogatás.

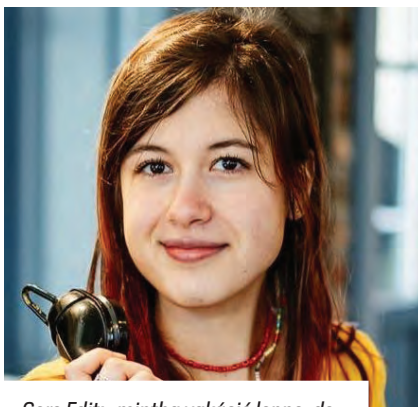
Egyszobás lakásban, ahol egy kisbaba is felsír

Lukács János magyartanár (kolozsvári Apáczai-liceum) az online tanítás legnagyobb kihívását a diákok motiválásában látja.

– A tanár nem egy anyagot leadó gép, a személyiségével, stílusával, fizikai jelenlétével is segít(het)i a diákot a tanulásban. Ez a fizikai jelenlét a számítógépes világban elvész, a diák kikapcsolhatja a kameráját és a mikrofonját, miközben talán valami teljesen mással foglalkozik. A hagyományos oktatásban természetesnek számító rend-

fenntartása más okokból is problematikus, például ha a család egyszobás lakásban él, ahol egy kisbaba is felsír néha.

A diákok közül többen is tudatosították, hogy megnőtt a felelősségük, valóban saját magukért tanulnak. Az óra előkészítése talán több időbe telik, mert ki kell találni, létre kell hozni egy videót vagy prezentációt, ami csak a fontos információkat tartalmazza, így a diákoknak könnyebb a lényegre koncentrálniuk. Az online oktatás nem állhat abból, hogy ugyanazt ugyanúgy elmondod, mint az iskolában. Másképpen kell megszerezni, bemutatni a tananyagot, csoportmunkával, interaktív játékokkal. Kézenfekvő kiadni a feladatot olyan formán, hogy olvasd el és jegyzeteld ki a tankönyv 95–98. oldalát, de ezt mindenki utálja, másrészt nem is vagyok biztos abban, hogy ebben a helyzetben célravezető. Kreatív feladatokra lenne szükség, ami megmozgatja a diákot, felkelti az érdeklődését a téma iránt, de ezeket nem mindig olyan könnyű kitalálni, az ehhez

Gere Edit: „mintha vakáció lenne, de mégsem”

tartozó objektív értékelés szempontjait kidolgozni meg pláne nem.

Legfontosabb feladatunk tanárként most a motiválás, hogy a gyerekek ne csüggedjenek el, maradjanak közösségekben, az osztálytársaik, az iskola vonzáskörében. Ha ehhez a közösséghez az online óra megteremti a keretet, már jórészt be is töltötte a hivatását.

Hiányzik az érzés, hogy tizenkettedikesek vagyunk

Gere Edit: Az együttműködés a tanárokkal meglepően könnyű és felhőtlen, nyitottak és nagyon szívesen segítenek,

így ez az egész pozitív élmény számunkra, még a tanár-diák kapcsolata is javult. Máskor este 8–9.30 körül értem haza a különböző iskola utáni tevékenységek miatt, most egész nap otthon vagyok, akármikor, akármeddig tanulhatok. Az első napokban, hetekben állandóan tettem-vettem, főztem, tanul-tam, festettem, beszélgettem a többiekkel, folyton aktív voltam, féltem, hogy elvesztegetem az időmet. Ez mára rutinosabbá vált. Próbálom ajándékként felfogni a karantént tanulás és fejlődés szempontjából, de a barátokat és az embereket, a társaságot semmi nem pótolja, hiányzik a sok kacagás és beszélgetés. Mintha vakáció lenne, de mégsem... Már azt sem tudom, milyen nap van, a szabadidő egybefolyik a tanulási idővel. Főzök, táncolgotok, énekelek, hangszeren gyakorlok, zenét hallgatok, olvasok, rákattantam a festésre, még az első napokban felszerelkeztem, felvásároltam a hobbiboltok vászonkészletét. A 12. osztály második félévét vártam a leginkább a napsütéssel, közeledik az iskola vége, készül a tabló, a ballagási kártyák, közeleg a ballagás, szerenádozás, az utolsó közös osztálykirándulások, diáktanácskiruccanások. Szomorú, hogy talán elmarad a nagykorúsítás, a menyasszonyi ruhás tánc, a szerenádok, közös bulizások.

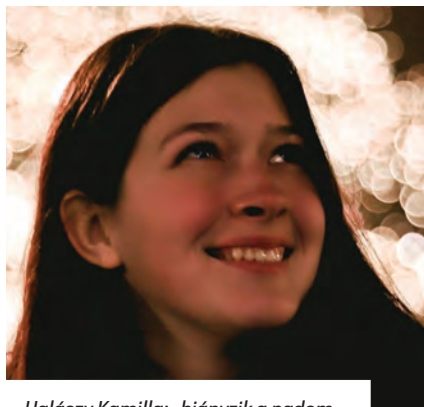
Ferencz Ádám: Tanárain gyorsan és meglehetősen találékonyan alkalmazkodtak a helyzethez. Vannak, akik ugyanúgy tartották az óráikat, mint eddig, ez kicsit azt idézte, hogy lényegében nem változott semmi, csak kisebb lesz az iskola gáz- és villanyszámlája. Ez kissé egyben tartja az embert a biztos talaj hiányában, de volt olyan is, aki rengeteget készült, óráról órára valami újjal érkezett, sok energiát fektetett bele, tán így jobbak is voltak az órái, mint egyébként.

Videókonferencián ünneplünk születésnapokat, folyamatosan kommunikálunk írásban. Mármint a szerelemért az ember, kövezzék meg, de naponta írna a nyilatkozatokat. Minket a sors, lévén, hogy hazajöttem Csíkba, megajándékozott 267 okkal arra, hogy ne csináljam. Kiderült, hogy mindig van eggyel több órát telefonálni, lehet filmet nézni együtt így is, még kártyázni is, ha nagyon akarjátok.

Ennek az időszaknak a közösséget még összerázóbb, ökörködő, pimasz,

de szeretetteljes, vonagló hullámvasútnak kellett volna lennie. A hullámvasút összejött, csak nem biztos, hogy épp erre gondolt a költő. Van egy szűkebb kör az osztályban, akik próbáljuk tartani a kapcsolatot, beszélgetünk, videókocsmá, ilyenek – bár én elmaradoztam ezekről az alkalmakról, bocsnát érte.

Nem kell bevágtass a sokszor teljesíthetetlennek tetsző időpontban, kiesett egy csomó óra, amit eddig is felesle-

Halászy Kamilla: „hiányzik a padom, a szekrényem, a padtársam, de még a tanáraim is, akik sokszor kihoztak a sodromból”

gesnek tartottunk, maradt, ami igazán fontos. Annyira nincs így purgatórium-szaga a fejemnek délutánra, mégis már azt kell mondanom, inkább legyen, csak eresszenek má’ ki. Látni akarom az embereket, találkozni random, beszélgetni, ellőgni az első órát. Akarom vissza a bajtársaimat, na.

Halászy Kamilla: A tanárok kevesebb idő alatt, világosabban magyarázzák el a leckét, megértőbbek, kedvesebbek. Fontos látniuk, hogy ott van-e a diák, ezért sajnós erőltetik a sokszor akadozó videós kapcsolatot. Otthonunk #safespace kéne legyen, ahol senki nem ítélkezik afölött, hogy milyen a lakásunk, hogy nézünk ki (akkor is, ha jól). Az otthon személyes, amit még járvány nélkül sem mutatunk meg mindenkinek.

Végre van időm olvasni, rajzolni, festeni, befejezni a sok könyvet, amit valaha elkezdtem, játszani a számítógépen, edzeni, jobban foglalkozni az egészséggel, megfontoltabban étkezni, tanulni úgy, ahogy nekem jó és hatékony. Rendet rakok a szobámban, mintha takarítanék az életemben, és kidobnám,

amire már nincs szükségem. Igazán azokat a dolgokat sajnálom, amiket nem tehetek meg most: utazni, kirándulni, egész nap kint ülni, biciklizni, találkozni a barátokkal, megismerni új embereket, kipróbálni új helyeket, fotózni.

Sok minden hiányzik. A barátok és a közösség a legjobban. Az érzés, hogy tizenkettedikesek vagyunk, a legmenőbbek a diákok közt. A lehetőség, hogy új barátokat szerezzünk utolsó évben is. A suliban szerzett emlékek. A könyvtár, a termék, az udvar, az események, a

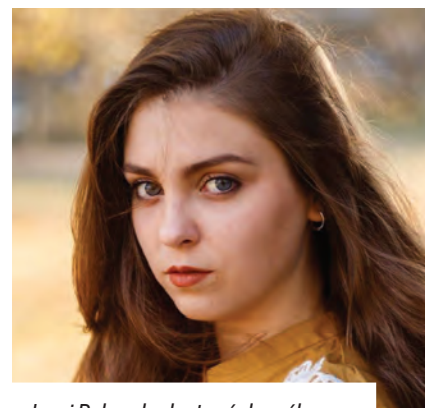
Hiányzik kimenni a folyosóra egy agyzsibbasztó óra után feltöltődni a találkozásokkal. Osztályunkban a hangulat majdnem mindennap olyan volt, mintha péntek lenne, de kamerán keresztül monoton minden. A legjobb barátaimmal szeretünk kijárni, bulizni, most rendszeresen chatelünk, péntek, szombat esténként találkozunk Zoomon.

kirándulások. A hülyeségek, amiket csináltunk, a viccek, amiket elstűtöttünk. Hiányzik a padom, a szekrényem, a padtársam, de még a tanáraim is, akik sokszor kihoztak a sodromból.

Jenei Deborah: Ez az egész itthon ülés kész kín, de az online tanítás tetszik. Eleinte egész nap a gép előtt háziztam meg projektet, este lefeküdtem, reggel felkeltem, részt vettem az órákon, majd folytattam a házizást... Aztán egy adott ponton az égvilágon semmihez sem volt kedvem, csak feküdtem, videókat néztem. Most már bekerült a napi tennivalók listájára egy „délutáni pihenés”, és minden napra kiírom, hogy miket szeretnék megcsinálni. Ha tanár lennék, talán minden órából szánnék 5-10 percet beszélgetésre, mert ez hiányzik legjobban.

Nyomasztó, hogy hetek óta csak képernyőn látom az osztálytársaimat,

barátaimat. Hiányzik kimenni a folyosóra egy agyzsibbasztó óra után feltöltődni a találkozásokkal. Osztályunkban a hangulat majdnem mindennap olyan volt, mintha péntek lenne, de kamerán keresztül monoton minden. A legjobb barátaimmal szeretünk kijárni, bulizni, most rendszeresen chatelünk, péntek, szombat esténként találkozunk Zoomon. Egyikük talált egy játékot, mindenki kap egy szót, amit lerajzol, a többiek ki kell találják. Máskor storytime-oztunk vagy room tour-t tartottunk.

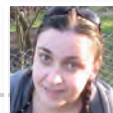
Jenei Deborah: „ha tanár lennék, talán minden órából szánnék 5-10 percet beszélgetésre, mert ez hiányzik legjobban”

Néha előveszem az ukulelét, és keresek egy dalt, amit feldolgozhatok. Eddig rám nem jellemző dolgokkal is elkezdtem foglalkozni: kottatanulás, dal- és versírás. Olykor drámákat olvasok, színházi előadásokat nézek. Egyáltalán nem így képzeltem ezeket a hónapokat. Sokkal zsúfoltabbnak, készülődésekkel felvételre, érettségire, tele programokkal, előadásokkal, koncertekkel, készülődünk a nagykorúsításra, búcsúzásra, szerenádra, együtt énekeljük a Gaudeamust, és együtt sírunk, hogy ez is eltelt.

Átértékeltem a családdal való kapcsolatomat, ahogy ezzel a várossal is. A szívem mélyén még ragaszkodom egy kicsit külföldről, de egyre inkább próbálom átértékelni és áttervezni a jövőmet azzal a kiindulóponttal, hogy itthon iratkozom egyetemre.

KEREKES EDIT

keredit@yahoo.com

Diákpolic: gyerekeknek ajánlott olvasmányok

Fontos, hogy ebben az időszakban a gyerekek korosztályuknak megfelelő könyveket olvassanak, a legkisebbek gyakorlásképp, a nagyobb diákok pedig így betekintést nyerhetnek különböző világokba. Makkai Kinga marosvásárhelyi gyermekirodalmár érdeklődésünkre első osztálytól tizenkettedikig ajánl olvasmányokat.

A koronavírus-járvány terjedésének megakadályozása érdekében már több mint egy hónapja szünetel a tanítás a romániai óvodákban és iskolákban. Az online oktatásban részt vevő diákoknak most lényegesen több szabadidejük van, viszont a kijárási tilalom miatt sokak hobbilistája leszűkült. A legbiztonságosabb és egyben hasznos, illetve szórakoztató tevékenység lehet most az olvasás, ezért megkértük Makkai Kinga marosvásárhelyi gyermekirodalmárt, hogy korosztályonként ajánljon könyveket. Mint mondta, első osztályban bármilyen nagybetűs szöveggel lehet gyakorolni, hiszen ott még az olvasás készségszintű elsajátítása folyik.

Az elsősöknek az Olvasni tanulok sorozatot ajánlja, valamint a Pagony és Kolibri Kiadónak is van több olyan sorozata, amely könyv formátumú, sok benne a kép, de a betűk nagyon nagy méretűek, így segítik az olvasás elsajátítását és készségszintű gyakorlását. Balázs Ágnes Mesélő ABC (Móra Könyvkiadó) című olvasmánya szintén érdekes, mert bizonyos betűk ki vannak emelve.

„A kisdíjakok számára nagyon fontos, hogy mindennap olvassanak egy kicsit, ugyanis megszűnt a rendszeres anyanyelvi nevelési óra. Fontos olvasatni a gyerekeket, főként az elsősöket, hogy ne felejtsek el a betűket” – fogalmazott a gyermekirodalmár. Hozzátette, a második osztályban a gyengébben olvasóknak meséket ajánlanak. Azoknak, akik már ügyesebben haladnak, és a második osztály végére kinőnek a „mesék korszakából”, már kisebb olvasmányokat javasolnak, például Kertész Erzsí Göröngyös úti iskola című sorozatát. Ezek a könyvek fejezetekre vannak tagolva, de a fejezetek rövidek, és ugyanazok a szereplők fordulnak elő. Ha a gyerek mindennap

elolvas egy kis fejezetet, akkor az egy ke-rek egész, és másnap folytatja. Tehát az olvasóvá nevelés folyamatában a második osztály is nagyon fontos, mert a gyerekek „rákapnak” a meseregényre, és egy ilyen könyv körülbelül két hétig fenntartja a figyelmet – vélte Makkai Kinga, aki ennek a korosztálynak ajánlja Timo Parvela Miú és Vau című sorozatát. Rámutatott, ezek kortárs mesék, és különböző fejezetekre tagolódnak, de mivel a két főszereplő, egy kutya és egy macska barátságáról szól, ez még a mesék világa. A gyerekek

Makkai Kinga: „Az általam javasolt könyvekben a főhősök egyidősek az olvasókkal”

második, harmadik osztályban még olvasnak ilyen meséket, és ezek rendkívül humoros történetek. „A harmadik, negyedik osztály műfaja a meseregény, amely jó hibrid műfaj, és rendkívül alkalmas az olvasóvá nevelésre ebben az időszakban. Mese a valóság határán, regény, de meszerű dolgok vannak benne. Ennek a korosztálynak Kertész Erzsí és Berg Judit könyveit szoktam ajánlani nagyon melegen” – mondta az irodalmár. Hozzátette,

nemrég jelent meg Kertész Erzsí A sárkány nyomában című műve vagy Berg Judit és Kertész Erzsí detektívregénye, A négy madár titka. Harmadik és főleg negyedik osztályban a gyerekek szeretik a mai történeteket, amelyek izgalmasak, kevés bennük a leírás, pörgős a cselekményük.

„Az általam javasolt könyvekben a főhősök egyidősek az olvasókkal, 9-10 évesek. Nagyon fontos, hogy ennek a korosztálynak olyan könyvet ajánljunk, amelyben a főhősök velük egyidősek, így könnyen azonosulnak velük. Az általános iskolásoknak Wéber Anikót nagyon melegen ajánlom, ő maga is pedagógusi múlttal rendelkezik, most már inkább ír, viszont nagyon jól ismeri a kamaszok lelki világát, tudja, hogy mi foglalkoztatja őket” – részletezte Makkai Kinga, aki többek között a szerző Az ellenállók vezére, Zuhanórepülés, El fogsz tűnni, Az osztály vesztese című köteteit javasolja.

A középiskolásoknak Kalapos Éva Massza című könyvét, valamint Szabó Benjámin Tibor Epic című kötetét ajánlja – főként a 9. osztályosoknak, mert a szereplők épp 14-15 évesek. A Massza online és offline megfélemlítésről (bullying) szól, főszereplője épp 14 éves múlt, és kitűnik másságával. A 9–10. osztályosoknak Pacskovszky Zsolt Titkos mozija tűnhet érdekesnek, mert a virtuális platói szerelem és fantasztikum világába vezeti az olvasókat. Makkai Kinga a 11. és 12. osztályosoknak már szépirodalmat, kortárs szerzők műveit ajánlja, mert szerinte ez a korosztály már „megbirkózik a felnőtt tartalmakkal”. Példaként említette Grecsó Krisztián könyveit, Vida Gábor Ahogy az ő lelke, valamint Egy dadogás története című köteteit, illetve Sándor Iván A hetedik nap című művét.

Makkai Kinga ugyanakkor összeállított könyvtárat kisiskolásoknak és általános iskolásoknak.

2. osztály

1. Bajzáth Mária (gyűjt.): Népmesekincstár 2., Kolibri, Budapest, 2014.
2. Bajzáth Mária (gyűjt.): Népmesekincstár 3., Kolibri, Budapest, 2016.
3. Timo Parvela: Miú és Vau, Kolibri, Budapest, 2013.
4. Strid Jacob Martin: Hihetetlen történet az óriás körtéről, Kolibri, Budapest, 2013.
5. Kertész Erzs: Göröngyös úti iskola - Helló felség!, Cerkabella, Szentendre, 2016.
6. Timo Parvela: Ella és barátai, Pongrácz, Budapest, 2013.
7. Zágoni Balázs: Barni Berlinben, Koinónia, Kolozsvár, 2008.
8. Eva Eriksson: Az én boldog életem, Cerkabella, Szentendre, 2014.
9. Eva Eriksson: A szívem ugrál örömben, Cerkabella, Szentendre, 2015.
10. Otfried Preusler: Torzonborz, a rabló, Kolibri, Budapest, 2016.
11. Dániel András: Kicsibácsi és Kicsinéné, Pozsonyi Pagony, Budapest, 2013.
12. Finy Petra: Milu az Olimpián – Most én olvasok! 2. szint. Pagony, Budapest, 2015.
13. Berg Judit: Tökmagok a tűzhányón – Most én olvasok! 2. szint. Pagony, Budapest, 2015.
14. A. A. Milne: Micimackó, Móra, Budapest, 2016.
15. Czigány Zoltán: Csoda és Kósza, Pozsonyi Pagony, Budapest, 2015.
16. Lázár Ervin: Szegény Dzsoni és Árnika, Móra, 2017.
17. Lázár Ervin: Bab Berci kalandjai, Móra, Budapest, 2016.
18. Rose Lagercrantz: Az én boldog életem, Cerkabella, 2014

3. osztály

1. Szabó T. Anna: Fűszermadár, Magvető, Budapest, 2015
2. Berg Judit: Rumini, Pozsonyi Pagony, Budapest, 2016.
3. Szakács Eszter: Tulipánháború, Pozsonyi Pagony, Budapest, 2011.
4. Szijj Ferenc: Szuromberek királyfi, Jelenkor, Budapest, 2011.
5. Szijj Ferenc: Zöldség Anna, Pozsonyi Pagony, Budapest, 2008

6. Mészöly Ágnes: Sünnimanó, Cerkabella, Budapest, 2015.
7. Kertész Erzs: Dalia és Dália, Cerkabella, Szentendre, 2014.
8. Domonyi Rita: Tündérbodár, Csimoto, Budapest, 2013.
9. Erich Kastner: Május 35., Móra, Budapest, 2016.
10. Fekete István: Kele, Móra, Budapest, 2011.
11. Fekete István: Vuk, Móra, Budapest, 2016.
12. Szabó Magda: Tündér Lala, Európa, Budapest, 2014.
13. Szabó Magda: Sziget-kék, Európa, Budapest, 2013.
14. Fodor Sándor: Csapike, Origo-Press, Budapest, 1989.
15. Kertész Erzs: ÁllatZoo, Cerkabella, Szentendre, 2016.
16. Lázár Ervin: Berzsián és Dideki, Móra, Budapest, 2014.

4. osztály

1. Jeney Zoltán: Rév Fülöp, Kolibri, Budapest, 2013.
2. Demény Péter: Hóbuska Hugó a mókusoknál, Koinónia, Kolozsvár, 2011.
3. Bosnyák Viktória: Tündérboszorkány, Kolibri, Budapest, 2016.
4. Nyulász Péter: Helka, Betűtészta, Budakeszi, 2016.
5. Darvas László: Trapiti, avagy a nagy tökfőzelékháború, Magvető, Budapest, 2005.
6. Békés Pál: A kétbalkezes varázsló, Móra, Budapest, 2016.
7. Andri Snaer Magnason: A kék bolygó története, Koinónia, Kolozsvár, 2012.
8. Astrid Lindgren: Harisnyás Pippi, Móra, Budapest, 2016.
9. Astrid Lindgren: Juharfalli Emil, Móra, Budapest, 2016.
10. Mikó Csaba: Veszélyben a tölgy, Kolibri, Budapest, 2014.
11. Kertész Erzs: Fény Sebestyén, Cerkabella, 2017.
12. Kertész Erzs: Fény Sebestyén kóborlásai, 2018
13. Berg Judit – Kertész Erzs: A négy madár titka, Pagony, 2018
14. Kertész Erzs: A sárkány nyomában, Pagony, 2019
15. Keresztesi József: Csücsök, avagy a nagy pudinghajszja, Móra, 2019.

5–6. osztály

1. Dunajcsik Mátyás: A szemüveges szíren, Pagony.
2. Timothée de Fombelle: Ágról szakadt Tóbiás 1–2.
3. Bosnyák Viktória: Tündérboszorkány 1–3., Kolibri.
5. Kertész Erzs: Panthera 1–2., Pagony, 2016.
6. Miklya Luzsányi Mónika: Cília árnyai.
7. Mikó Csaba: Veszélyben a Tölgy!
8. Lakatos István: Dobozváros, Magvető.
9. Berg Judit – Kertész Erzs: A négy madár titka, Pagony.
10. Szabó Róbert Csaba: Vajon nagy és az aranyások, Gutenberg.
11. Igaz Dóra: Egy fiú a csapatból, Pagony, 2018.
12. Mirjam Oldenhave: Danny bá' és az eleve osztály, Pozsonyi Pagony, 2015.

7–8. osztály

1. Tasnádi István: A kómajmok háza, Pagony.
2. Gombos Péter Vándorok, Pont Kiadó.
3. Tasnádi-Jely: Időfutár 1–5., Pagony.
4. SeitaParkkola: Vihar, Cerkabella.
5. SeitaParkkola: Pára, Cerkabella.
6. Dávid Ádám: Millénium Expressz 1–3.
7. Berg Judit: Alma. A sötét birodalom, Pagony Kiadó
8. Timothée de Fombelle: Perle könyve
9. Finy Petra: Úszósuli – A nagy álom, Cerkabella, Szentendre, 2016.
10. Wéber Anikó: Az osztály vesztese, Pagony, 2016.
11. Wéber Anikó: El fogsz tűnni, Pagony, 2017.
12. Arne Svingen: Magas cé és jobbhorog, Kolibri, 2014.
13. Zágoni Balázs: Fekete fény I. – A gömb, Móra, 2018.
14. Wéber Anikó: Zuhanórepülés, Pozsonyi Pagony, 2018.
15. Dávid Ádám – Finy Petra – Gévai Csilla – Kertész Erzs – Majoros Nóra – Ági Mészöly – Miklya Anna – Nyulász Péter: Találj ki!, Betűtészta Kiadó, 2019.

BEDE LAURA

bede_laura@yahoo.com

Nyolcadikosok és tizenkettedikesek: „elvették tőlünk ezt a félét”

Bár nagyon kecsesgőzösen hangzik a kényelmes fotelből lappal és fülhallgatóval történő ismeretszerzés, megoszlik erről a diákok véleménye. Kérdéseinkre, miszerint hiányoznak-e a barátok és tanárok, mennyire tartják hatékonynak az interneten keresztül történő tanulást, illetve fel tudnak-e készülni a közeledő vizsgákra, Nagyváradon és Gyergyószentmiklóson tanuló nyolcadikos és tizenkettedikes fiatalok válaszoltak.

Gáll Nóra,
12. osztályos,
Salamon Ernő
Elméleti Gimnázium,
Gyergyószentmiklós

Biró Zonga,
12. osztályos, Salamon
Ernő Elméleti Gimnázium,
Gyergyószentmiklós

Társaságkedvelő mivoltom miatt nem viselem túl jól ezt a bezártságot. Nagy szükségem lenne a környezetváltásra, ennyi idő elteltével pedig azt is bátran elmondhatom, hogy a barátaim, az osztálytársaim, de még a tanáraim és az iskola is hiányzik.

Az online leadást negyedannyira tartom hatékonynak, mint a hagyományos tanórákat. Persze az elején vicces és érdekes volt a tanárokat egy képernyőn keresztül látni, de egy hét elteltével már ez sem számított nagy szenzációnak. Úgy gondolom, hogy túlnyomóan sok hátránya van ennek a módszernek: ilyen például a tanár-diák interakció teljes kiesése, a fegyelem, a kötelező jelenlét, de még a számonkérés hiánya is, amely ugye ösztönzés volt a tanulásra. Egyedüli előnye talán az, hogy úgy osztom be az időmet, ahogy akarom, a családommal tudok lenni, és nincs kötelező korán kelés.

Az érettségire való felkészülésre sajnos semmi motiváció. Nem tudom, mit tanuljak, és mivel készüljek, a korábbi években meg nem értett anyagrészeket továbbra sem értem, az érettségi anyag ismétlése és a folyamatos tesztoldás hiábavalónak tűnik, mert amit eddig meg tudtam oldani, azt most is meg tudom, amit eddig nem tudtam, azt továbbra sem. Összefoglalva, az érettségi távolabbinak tűnik, mint valaha, elveszett szinte minden motivációm azért, hogy majd jól teljesítsek, és semmi fejlődést nem mutatok a felkészülésben.

A kialakult helyzettel és az otthonléttel nincsen problémám. Kicsit hiányoznak a találkozások a barátaimmal, de szerencsére részben pótolja ezeket az online kommunikáció. Leginkább az aggaszt, hogy semmiről nincs konkrét információink, és ez a bizonytalanság sokunkat érint.

Hatékonyságát tekintve azt állítom, hogy sokkal jobban oda tud figyelni az ember az iskolában, mint otthon. Az online oktatás kapcsolattartás szempontjából hasznos, de nem ér fel egy igazi, suliban tartott órával. Az online oktatásban az a jó, hogy nem vagyunk teljesen elszakadva tanárainktól, ezáltal van esély arra, hogy az elmaradt leckeiket pótoljunk. Hátrálynak mondanám, hogy sokszor külső tényezők miatt (pl. gyenge internetkapcsolat, nem megfelelő mikrofon) nem lehet egy teljes órát megtartani úgy, ahogyan azt kellene.

Valahogy úgy érzem, hogy ez a felkészülés akkor is hasonló lenne, ha nem élnénk át a kialakult helyzetet, csak nem ez lenne a fő elfoglaltságunk. A tanárok javasolták, hogy oldjunk minél több tesztet: egyesek elmondják, hogy melyeket, és átbeszélős órát tartanak két-három vizsgalapból; mások csak annyit kérnek, hogy oldjuk őket sorban, és ha kérdésünk, van tegyük fel; ugyanakkor sokszor jobbnak érezzük azt az osztálytársaimmal, ha egymás között vitatjuk meg a felmerülő kérdéseket. Közös végigtekintve a helyzeten, rájövünk, hogy sokkal inkább rajtunk múlik az érettségi vizsga sikeressége, mintsem másokon.

György Andrea,
8. osztályos,
Fogarassy Mihály
Általános Iskola,
Gyergyószentmiklós

Koppányi Ádám,
12. osztályos, Ady
Endre Elméleti Líceum,
Nagyvárad

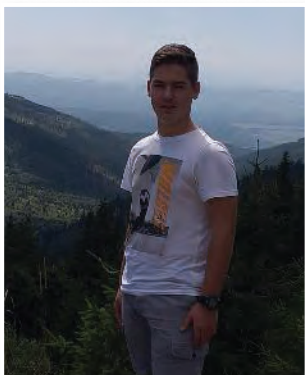
Úgy érzem, hogy elvették tőlünk ezt a félét, és nagyon sok mindenről maradtunk le. Többek között az Iskola másként keretében bent aludtunk volna a suliban, és filmet néztünk volna, az oszínál pedig pizzasütést terveztünk válaszul a fiúk nőnap ki-szöntésére. El sem tudom mondani, mennyire rossz érzés, hogy az utolsó pár hónapban távol kell lennem az osztálytársaimtól.

Nem szeretem az online oktatást. Bár így is haladunk az anyaggal, mégis sokkal jobb iskolába járni. Persze kényelmesebb itthon, pizzamában hallgatni az órákat, de úgy vagyok vele, hogy inkább felkelnék reggel hétkor, és elindulnék suliba. Az ismerőseim sincsenek oda a helyzetért, így csak reménykedünk, hogy minél hamarabb visszaáll minden a régi kerékvágásba.

Mi és a 12. osztályosok jártunk a legrosszabbul. Itt a felmérés a nyakunkon, és még nem tudjuk, hogy miként fogunk vizsgázni. A kényszerből történő itthon ülés viszont jót is tehet nekünk, mert van időnk gyakorolni, viszont a bizonytalanság sokszor elrettent.

Hiányoznak a barátaim és az iskolai hangulat, viszont nagyon jól lefoglalom magam. Örülök, hogy végre van időm olvasni, pihenni, foglalkozni önmagammal, és ezek mellett tanulni is tudok.

Az online iskola hatékonysága tanártól és diáktól is függ, hiszen ha nincs kinek órát tartani, a tanárok tehetetlenek. Számomra nagy előny, hogy lefoglalnak a különböző feladatok és teendők, amit az érettségi kapcsán meg kell oldani. Háttulütője viszont a rendszertelenség – néha ugyanis készülnek az érettségire, és eszembe jut, hogy még más, kevésbé fontos tantárgyból meg kell csinálnom a sok időt igénybe vevő feladatokat. Nem könnyű most felkészülni az érettségire, de örülök, hogy a vizsgákra oktató tanárok nagy hangsúlyt fektetnek a tételek oldogatására, és osztályozzák ezeket, így látjuk a fejlődésünket.

Ferencz-Csiki Dániel,
8. osztályos,
Fogarassy Mihály
Általános Iskola,
Gyergyószentmiklós

Lakatos Zsófia,
12. osztályos,
Ady Endre Elméleti Líceum,
Nagyvárad

Nem igazán örülök a jelenlegi helyzetnek, de így vagyunk a legnagyobb biztonságban. Nyilván pár barát és tanár is hiányzik, de legalább online lehet velük tartani a kapcsolatot.

Véleményem szerint az online oktatás nem olyan hatékony, mint az iskolában történő anyagleadás. Ugyanakkor aki komolyan veszi a tanulást, az ebben a helyzetben is folyamatosan gyakorol és készül a vizsgákra. Jelenleg mindennap foglalkozom a három főtantárggyal, és próbálok maximálisan felkészülni a záróvizsgára. Tesztet oldok, hogyha pedig kérdésem adódik, akkor megkérdezem a tanárain, akik nagyon segítőkészek. Mindennap követem az online órákat, illetve jónak látom azt is, hogy a tanulásra szánt időmet én határozhatom meg.

Nagyon furcsa és szokatlan helyzet ez a mostani mindenkinek, és sokféleképpen éljük ezt meg. A lehetőségekhez mérten próbálom mozgalmassá és változatossá tenni a programomat: igyekszem mindennap vásárolni vagy sétálni egy kicsit, hogy megtörjem a monoton itthonlétet. Hiányoznak a barátaim, a napi rutin, a korán kelés és lassan az iskola is. Kicsit olyan ez az egész helyzet, mint a nyári vakáció, csak mindenki szobafogságban van.

Őszinte leszek, egyáltalán nem tartom hatékonynak az online iskolát. A koncepcióval nincs bajom, viszont a kivitelezésen van mit javítani. Az online iskola igazából a jövő generációjának szól, mi csak kísérleti alanyok vagyunk. A tanárok most kezdik felfedezni az internet világát, ezért kicsit el vannak veszve a sok újdonságban, ami negatív hatással van

a tanításra. Ők először március végén jelentkeztek a házikkal és leckékkel, addig saját becsületre volt bízva a tanulás. Ami zavar, hogy nincs közvetlen kapcsolatunk egymással, a kérdésekre nem kapunk azonnali választ, így sokkal lassabban haladunk. Az elmúlt fél év egyik leggyakoribb mondata végzősöktől az volt, hogy „nincs időm tanulni az érettségire az iskola miatt”. Nos, most ez sokat változott. A „vakáció” egyik előnye, hogy több időnk lett tanulni, az elmúlt időszakban pedig többet készültem az érettségire, mint egész évben. Hatalmas előny, hogy jelenleg kizárólag a vizsgatantárgyakra koncentrálok, a saját tempóm szerint haladok, és azokra a dolgokra fordítok több figyelmet, amikben hiányos a tudásom. Emellett nem kell mások tudásszintjéhez alkalmazkodnom, így sokkal többet fejlődök.

Kurucz Csenge,
12. osztályos,
Ady Endre Elméleti Líceum,
Nagyvárad

Bár nem gondoltam volna, hogy még a ballagásom előtt ilyet mondok, de nemcsak a barátaim, hanem a tanárok és az iskolám is hiányzik. Ilyenkor tanuljuk meg igazán értékelni azokat az órákat, amiknek máskor csak a végét kívántuk, azt az időt, ami végeláthatatlanul hosszúnak tűnt, s most mégis mintha kicsúszna a kezeink közül. Végzős lévén, kicsit olyan érzésem támadt, mintha a világ meg akarna minket fosztani attól a kevéske együtt töltött időtől, amink még hátravan.

Az online iskola legnagyobb előnye az, hogy végre van lehetőségünk a saját módszereink szerint tanulni, saját időbeosztással. Hátránya – ahogy az iskolában is –, hogy itt még kevésbé jut eszükbe a tanároknak, hogy nemcsak az ő tárgyból kell készülnünk. Tudom, hogy nekik ez kötelességük, ám szeretnénk, ha megértenék, hogy a kialakult helyzetben lehetetlen az a szintű tanulás, amit ők elvárnak. Ettől függetlenül nagyon érdekes élmény úgy belépni egy magyarórára, hogy közben az ágyamban ülök, és levest eszem. Ezek az apró dolgok segítenek megértetni velünk, hogy a mostani helyzet mindnyájunkat érint, és ezek által közelebb kerülünk egymáshoz.

A közelgő érettségire elég nehezen készülök. Nem könnyű a tanulásra fókuszálni, és motiváltnak maradni, amikor a végzős évünk fontos pillanatai elmúlni látszanak anélkül, hogy átélhettük volna őket. Idegőrlő a vizsgák körüli bizonytalanság, és talán bele is örülnénk, ha nem lennénk itt egymásnak. Szerencsére nagyon jó osztályom van, mindig segítünk egymásnak, és most is miattuk tudom átvészelni a helyzetet.

Bimbó Zorka,
8. osztályos,
Ady Endre Elméleti Líceum,
Nagyvárad

A barátokkal szerencsére tartjuk a kapcsolatot telefonon, és segítünk egymásnak a tanulásban. Persze hiányzik az együtt töltött idő, az sokkal szórakoztatóbb. Mindannyian nagyon várjuk, hogy újra láthassuk egymást, sőt még tanáraink is hiányoznak – egyesekkel ugyanis olyan jó a kapcsolatunk, akár csak egy baráttal.

Szerintem az online oktatás hatékonysága minden tanulónál változó. A diákok jobban magukra vannak utalva, ők osztják be idejüket, és döntenek el, hogy mikor szánnak időt a tanulásra. Éppen ezért sokan hasznat húznak a kevesebb stresszel járó kötetlenség miatt, másoknak viszont nehezebb a helyzetük, mert egyedül nem tudják hasznosítani idejüket.

Nekünk, nyolcadikosoknak, előnyünkre válhat a mostani helyzet. Több szabadidőnk lett, ezáltal jobban koncentrálhadtunk azokból a tantárgyakból, amelyekből vizsgázni fogunk. Tanáraink segítenek nekünk, feladatlapokat állítanak össze, és bármilyen kérdésünk akad, készséggel válaszolnak.

Csucsuj Tamás,
8. osztályos,
Ady Endre Elméleti Líceum, Nagyvárad

A barátaimmal ugyan interneten tartjuk a kapcsolatot, de az mégsem olyan, mint a személyes találkozások. A tanárok már más tál tézta, ők annyira nem hiányoznak – lehet azért sem, mert egyikükkel sem voltam igazán baráti viszonyban.

Nem tartom hatékonynak az internetes iskolát, mert a tanárok sem veszik igazán komolyan: a négy vizsgatantárgy közül kettőt tartanak online, a többiből csak házit kapunk. A leckét sem értjük meg úgy, mint az iskolában, és a vizszakérdezés sem túl hatékony. Előnye ugyanakkor az, hogy később kezdődnek az órák, kevesebb van belőlük, és sokkal kényelmesebb otthon ülni, mint az iskolapadban. A záróvizsgára nehéz ilyen helyzetben felkészülni, mivel úgy érzem, hogy kevesebbet tanulunk az online órákon. Alternatívaként különórát veszünk, vagy vizsgatételek oldunk a világhálón, de ez sem olyan, mint a suliban.

SZATMÁRI BENCE

benceszatmari@yahoo.com

Ötezer facsemetét ültettek a Napkapu környezetnevelési program keretében

Március végén a gyakorlatban is megvalósult a 2019 tavaszán megszületett Napkapu elnevezésű környezetnevelési program: 5 000 tölgy-, juhar- és vadmeggycsemete került a földbe Sep-

vett részt. A sepsiszentgyörgyi polgármesteri hivatal első perctől támogatta az elképzelést, így területet biztosított, később pedig terepmunkálatokkal előkészítette ezt az ültetésre. A csemeték

dobozos gyűjtésből, egyéni adományokból és az ugyancsak erre a célra szervezett Radnóti kulturális estekből gyűlt össze. A Carola Egyesület is támogatta a program megvalósulását. A program

Öt ember dolgozott azon, hogy 1500 juhar- és vadmeggy- és 3500 tölgyfacsemete a földbe kerüljön

siszentgyörgytől nem messze, az őrkői bánya melletti területen. A program Tuli Éva ötletéből indult, ehhez csatlakozott a Háromszéki Közösségi Alapítvány és a Balassi Intézet, valamint szakemberek: Bereczki Barna és Sipos Ernő erdőmérnökök, Péter Alpár képzőművész, Toró Attila grafikus. A szervezőcsapat munkához látott, és ahogy a folyamat haladt előre, egyre többen kapcsolódtak be a programba. A Kónya Ádám Művelődési Ház biztosította a helyszínt a környezetneveléshez, amelyen tavaly október–december periódusban közel 500 diák

ültetését eredetileg a felkészítőikön részt vevő diákokkal terveztük megvalósítani, azonban a rendkívüli állapot közbeszólt, és emiatt hivatásos ültetőkre bízta a dolgot. Az ültetésre március végén került sor, három nap alatt öt ember dolgozott azon, hogy 1500 juhar- és vadmeggy-, és 3500 tölgyfacsemete a földbe kerüljön. A csemeték védelmére a polgármesteri hivatal körbeásatta a területet, kamerát szereltettünk fel, amely a Vadon Egyesület ajándéka. A csemeték és munkálatok értéke összesen 7500 lej volt. A pénz egy része a Bertis üzletekben elhelyezett

folytatódik. Minden évben további kétezer csemetével bővül az erdő, amely Péter Alpár tervei szerint nyeri el végső formáját. Ezzel párhuzamosan „növekedik” a Napkapu alkotás is az emlékparkban – ugyancsak Péter Alpár képzőművész alkotása –, amely szépen kifejezi az Ember és Természet kiegyensúlyozott kapcsolatát.

További információk a programról a https://www.napkapu.info/hu/honlapon_talalhatoak.

Hírösszefoglaló

Testgyakorlás négy fal között, avagy a tornaórák hiánya

Egyáltalán nem volt felkészülve a romániai iskolarendszer a digitális tanításra, ezért a koronavírus-járvány miatti átállás óta a „fontos”, elsősorban a továbbtanuláshoz szükséges tantárgyakra és leginkább pedig a nyolcadik és a tizenkettedik osztályokra helyezik a hangsúlyt a tanárok. Az online tornaórák pedig leginkább a diákok

leszámítva – már alacsony a mozgásigény, a lelkiismeretesség pedig személyiségtől és a tanuló napi rutinjától függ. A líceumi osztályokban már mindkettő személyiségfüggő, de azokat a diákokat, akik régóta üznek valamilyen sportágat, sosem kell kétszer kérni a testmozgásra.

A testmozgás és edzés hatékonysága a rendszerességtől függ, ezért a romániai testnevelők többségéhez hasonlóan Matei Linda is úgy véli: „a heti öt testnevelésórát tekintve ezt irigylésre méltóan figyelembe veszik a magyarországi oktatásban”. Szerinte a mindennapi 10-15 perces tudatos miniedzések a leghatékonyabbak, az edzésterveket természetesen a korosztálytól függően kell elkészíteni.

„Lakhelyfüggő, hogy mit tudunk oktatni online a diákoknak. Aki házbán él, az sokkal több eszökhöz nyúlhat, nagyobb számára a tér, alpból szóba jöhetnek a szaladásos gyakorlatok, a biciklizés. Egy udvar megengedi, hogy a diák egyszerű dolgokból egy akadálypályát alakítson ki, amelyet szaladással vagy egyéb mozgásformákkal legyőzhet. Előnye, hogy a számtalan fizikai tulajdonság közül az állóképességet, gyorsaságot és ügyességet fejleszti, ami négy fal között, megfelelő eszközök nélkül nehezebb, de nem lehetetlen. Egyszerűen a nagyobb térben végzett fizikai aktivitás komplexebb, és vele együtt – a szabad levegő, a napsütés hatására – hatékonyabb, egészségesebb” – véli Matei Linda.

A négy fal közötti testgyakorlás akár eszközök nélkül is megvalósítható, de így nagyon sok függ a kreativitástól. Napjainkban – nemcsak a kijárási tilalom miatt – erősen felkapottá vált az otthon végezhető testedzés, jó ideje futnak különféle videók arról, hogyan menekülhetünk meg az edzőtermektől és az ezekkel járó esetleges negatív élményektől, mint a szegyen vagy az idő- és pénzhiány. A lakásban végezhető gyakorlatok nagy része erőfejlesztésen, illetve nyújtásokon alapul, mint például a jóga, és nem igényelnek

nagyobb tért vagy felszerelést. Az olyan szabad gyakorlatok, mint az egyszerű fekvőtámasz vagy guggolás, logikus és észszerű adagolással és ismétlésszámmal remek hatásúak.

Az erőfejlesztésnél figyelembe kell venni egy alapvető dolgot, a terhelést. Súlyzós edzés (pl. fekvő nyomás 30 kg-mal) esetében nem szükséges nagyszámú ismétlés, azaz 5 x 20-as sorozatok, mivel az izmoknak a súly miatt nagyobb ellenállással kell megküzdeniük. A fentebb említett szabad gyakorlatok esetében fordított a helyzet, hiszen azoknál az izom saját súlyával dolgozik, így a hatékonyság érdekében nagyobb ismétlésszámmal van szükség.

Kreatív ötletek

A lakásban végzett gyakorlatok másik előnye a bútorok: egy szék vagy ágy remek segédeszköz lehet. A fekvőtámasz nehezítéséhez egyszerűen felrakjuk a lábainkat az ágy szélére, a kezekkel pedig a padlón támaszkodunk. Így nagyobb a szög és a súlypont is megváltozik, azaz nagyobb erőfeszítésre van szükség. További kreatív ötletek lehetnek a súlyzók helyett a vízespalackok is, vagy egyéb jól megfogható, de nem veszélyes vagy törékeny tárgyak. Ugyanakkor rengeteg kifejezetten otthoni edzésre kitalált felszerelést – gumiszalagok, labdák és kisebb súlyzók – találhatunk a szaküzletekben. A diákok esetében nehezítő körülmény, hogy nem minden gyerek rendelkezik otthon ugyanazokkal az eszközökkel.

„Kíváncsi voltam, hogy több, mint egy heti erőfejlesztés után, sikerül-e kicsit az ügyességgel is foglalkozni négy fal között? A megfigyelésem szerint igenis lehetséges célba dobást, egyensúly-fejlesztést is gyakorolni egy lakásban, minden a gyermek leleményességétől, illetve a szülő engedékenységétől függ. Nagyszerű videókat kaptam a diákjaimtól például célpontként használt WC-papír tornyokról, nagy méretű nappalibanapé szélén való egyensúlyozásról vagy kanálban szállított

Matei Linda: „Lakhelyfüggő, hogy mit tudunk oktatni online a diákoknak”

lelkiismeretességén múlnak – véli Matei Linda testnevelő tanár. A kolozsvári Báthory István Elméleti Líceumban tanító Matei Linda saját ötödikes osztályának napi rendszerességgel küld feladatokat, amelyek értékelésére pontrendszert is kidolgozott. A diákoknak pedig videókat kell visszaküldeniük a gyakorlatok végrehajtásáról.

A tudatos miniedzések a leghatékonyabbak

Megfigyelése szerint a 0–4. osztályokban a gyerekek mozgásigénye mellett a lelkiismeretesség is magas, ők kérés nélkül is többet mozognak. Az 5–8. osztályokban viszont – az aktívan sportolókat

tojásokról a lakáson keresztül” – meséli Matei Linda, hozzátéve, hogy az otthoni testgyakorlatokhoz feltétlenül szükséges a megfelelő tér biztonságos kialakítása és berendezése. Sokszor elég egy izolír vagy egy pokróc, és lehet is kezdeni. Ugyanakkor pluszsegítséget nyújthatnak a háttérzenék és a megfelelő fényviszonyok is, melyek a pszichére hatnak pozitívan.

Az elméleti oktatás

A Báthory-líceum tanárnője a testnevelés elméleti oktatását is kipróbálta: egyik nap olyan feladatot kaptak a gyerekek, amelyet csakis úgy oldhattak meg, ha elolvasták a hozzá tartozó egyoldalmi dokumentumot. „Ez általános információkat tartalmazott, amelyeket testnevelő tanárként számtalanszor verbálisan közlünk a gyerekekkel az órák alatt, viszont kevés sikerrel. A gyerekek kiéhezve várják a tornaórákat, és inkább az érdekli őket, hogy mit csinálhatnak, mintsem, hogy mit szövegel a tanár. Ez utóbbit minden más órán megkapják. Személyes sikerként könyveltem el, hogy végre nem talál sikert fülekre az a témérdek elméleti információ, ami a testneveléssel kapcsolatos. Hiszem és remélem, a tudatos életmód egyre nagyobb hangsúlyozásának köszönhetően, sikerül eljutnunk arra a szintre, hogy meghalljuk a labdapattogatás mögötti biomechanikát és a lihegés alatti pszichés folyamatokat” – mondja Matei Linda.

Mi a helyzet a sportiskolákkal?

Még különlegesebb helyzetben vannak a sportiskolák, hiszen nemcsak oktatási

intézményként, hanem sportklubként is működnek, ahol a mérhető eredmények a hétvégi mérkőzéseket, versenyeket jelentik. Nemes Áron, a sepsiszentgyörgyi Iskolás Sport Klub igazgatója szerint az online testnevelés éppolyan furcsa, mint az alkoholmentes sör, ráadásul fel kell készülni a rendkívüli állapot elhúzódására is.

„Ha a profi sportban mindenütt leállt a tevékenység, nyilván mi is csak alávétjük magunkat az új helyzetnek, és bizakodunk, hogy minél hamarabb, minél kevesebb kárral levonul ez a vihar. Próbáljuk motiválni tartani a gyerekeket, de versenyidőszakban szakadt félbe minden, ezért kétséges, hogy onnan fog minden folytatódni, ahol abbahagytuk” – mondja Nemes Áron, aki reméli, hogy az ISK döntős vagy döntő közeli csapatainak, illetve jó formában lévő egyéni sportolóinak lesz még idén bizonyítási lehetősége.

Az igazgató szerint ugyanakkor könnyebb helyzetben vannak a testnevelésórák jelenlegi megoldásával, mint az elméleti vagy szakiskolák, mert olyan gyerekekkel dolgoznak, akik választották a sportágukat, céljaik vannak, motiváltak. „Kollégáimmal kapcsolatban vagyok, mindenki feladatokat ad a sportolóinak, amennyire lehet, követik is a betartásukat. Jómagam heti programot töltök fel az U15-ös csoportunkba, házi versenyt is szerveztünk, a gyerekek pedig fotókkal bizonyítják, hogy végigcsinálták a napi feladatokat. Erőnlétiileg elképzelhető, hogy szinten lehet maradni, de a futás, a labdás ügyesség megszenvedi ezt a periódust. Bízunk benne, hogy gyerekekről lévén szó, sikerül utolérnünk magunkat, ha újraindul a sportélet” – írja le a helyzetet Nemes Áron, aki szerint a hagyományos oktatásban, ahol egyre csökken a sportoláshoz való kedv, sok diák felmenteti magát a tornaórák alól, nehezen elképzelhető a digitális testnevelés megoldása és a pozitív irányú elmozdulás.

Nemes Áron előnynek látja azt is, hogy a sportiskoláknál – a rendszer hiányosságai ellenére – olyan fanatikus edzők dolgoznak, akik szeretik, amit csinálnak, és áldozatokat hoznak érte. Példaként említi, hogy bár heti 18 óra a hivatalos munkaidő, a hétvégeken akár 48–72 órát is elutaznak a versenyekre, felelve a gyerekek épségéért, bár ez a juttatásoknál nem jelenik meg. A jövőt illetően viszont

pesszimistább, kétségesnek tartja, hogy az újraindulás után pénzügyileg is prioritás lesz a gyermekek sportolása és egészsége. „Nagy pénzeket fordít az ország az egészségügyi ellátásra, viszont az egészséges életmódra nem gondol. Mondjuk, ez nem lenne előzmény nélküli, gondolok itt a testnevelés óraszámának folyamatos csökkentésére is” – mondta Nemes Áron.

Azt ugyan nem meri kijelenteni, hogy mindenki egyformán elvégzi a feladatokat, elismerve, hogy ennek követésére nincs is eszközük – viszont a normális tevékenység újraindulásakor ez úgyis kiderül. Igazán fontosnak a kiemelkedő tehetségek gondozását tartja, akik ha kell, pluszmunkát is végeznek. „Tekintve, hogy

FOTÓ: FACEBOOK

Nemes Áron: „A sportiskoláknál – a rendszer hiányosságai ellenére – fanatikus edzők dolgoznak”

a sport világszinten vissza fog esni, az elkövetkező periódusban a felnőttcsapatok nagyobb mértékben kellene hangsúlyt fektessenek a helyi tehetségekre. Mivel kosárlabda a szakterületem, úgy gondolom, fontos lenne egy koncepciót kidolgozni, hogy helyi tehetségek az eddiginél sokkal nagyobb mértékben esélyt kapjanak a Sepsi SIC keretébe kerülésre. Természetesen nem adva fel azt, hogy Sepsiszentgyörgy felnőtt női csapata mindig a bajnoki címért küzdjön” – válaszolta a célokat az ISK igazgatója.

BOROS MIKLÓS

bmiky31@yahoo.com

Matei Linda szerint a hangsúlyt az elméleti és érettségihez szükséges tantárgyakra helyező romániai oktatási rendszer földbe taposza a testnevelést: „A tudatosságnak mintha nyoma sem volna. A köztudatban a tornaóra napjainkban egy 1 órás szünet, amelyen akármit csinálsz, úgyis tízest kapsz. A rendszer szinte ellehetetlenítette a testnevelő tanárok küldetését, annak az esélyét, hogy kialakítsuk és megalapozzuk a fiatal felnőttek tudatos és egészséges életmódját. A maximális heti két óra csak arra elég, hogy a gyerekek levezesse a többi órán felhalmozott és elnyomott frusztrációját, feltéve ha a tanár engedi, hogy azt csináljon, amihez épp kedve van”.

Virtuális iskola tanár és diák szemszögéből

„Semmihez sem fogható az iskolai tanítás”

A fogyasztói társadalom által generált szorongásokhoz hozzáadódnak a válság okozta egzisztenciális félelmek. Ezért nem mindegy, hogy valaki mit tesz azért, hogy érzelmi szempontból önmagának élhető életet biztosítson.”

Tari Annamária

Március 11-én bezártak az iskolák, diákjainkat hazaküldtük két hétre. Akkor még alig sejtettük, hogy ilyen hosszúra nyúlik a koronavírus okozta kényszer-szünet. Az új helyzethez gyorsan kellett alkalmazkodnunk: a minisztérium bár nem kötelezi az oktatást, de kapcsolatot kell tartanunk diákjainkkal. Az oktatás folyamata tehát nem szűnt meg, csak áthelyeződött online térbe. A tantermekben megüledett a krétapor, kiüresedtek a padok, elnémult a csengő. Helyette a tanulók otthonaikba zárva, számítógépeik elé görnyedve vagy a televízió oktatási műsorait követve tanulnak.

Felkészületlenül ért a helyzet

Újszerű helyzet, mely felkészületlenül találta a rendszer minden szereplőjét. Hisz bármennyire is hangsúlyozta mind ez idáig a tanügy a digitális oktatás fontosságát, zajlott számtalan továbbképzés, iskoláink nem adtak lehetőséget a digitális eszközök rendszeres használatára. Tanulóink az informatikai laboratóriumok számítógépeit csak szaktárgyak esetében, tanári felügyelettel használhatták, más órákon szerencsés esetben megnézték egy-egy filmet, bemutatót az interaktív táblán vagy vetítőn. Az intézmények gépállományának rendszeres frissítésére, rendszergazda, szakképzett informatikus, laboráns fizetésére nincs mód, így azok a tanárok vállalták ezeknek az eszközöknek a használatát, akik valamennyire jártasak a kezelésükben, akik – főleg nagyobb iskolákban – kapcsolati hálójuknak köszönhetően hozzáférhettek azokhoz, vagy akik vállalták az ezzel járó konfliktusokat vezetőséggel, kollégákkal. Elmondható tehát, hogy

számos tanár inkább arra hajlott, hogy az online tértől távol tartsa tanítványait. Az okostelefonok használata pedig fegyelmi okokból is korlátozott, számos iskolában tilos a használatuk.

Világsemléletek ütközése

De nemcsak az iskolák hiányos felszereltsége magyarázza ezt a jelenséget. Valójában a generációk közti lényeges különbségekből is adódott a tanárok azon igyekezete, hogy korlátozzák a digitális eszközök iskolai használatát.

Az online élet magas érzelmi intenzitással jár számukra, ezért a valós világ unalmassá válik, nehezen tudnak benne eligazodni, a kapcsolatépítés kudarcai pedig megviseli őket. Előttük járnak a digitális bevándorlók, a szülők, nagyszülők nemzedéke, akik felnőttként találkoztak az online világgal, ezért akadályokba ütköznek a digitális eszközök használatakor.

Tari Annamária magyarországi pszichológus rendszeresen publikál és előadásokat tart a mai társadalom generációs különbségeiről. Tekintsük át ezeket az ő elgondolásában!

Az 1995 után születetteket Z generációként tartja számon a szakma. A 2005 utániakat, akiket a ma iskolájában tanítunk, alfanemzedékként emlegetik. Ők a digitális világ bennszülöttei, az okostelefonok és számítógép-képernyők rabjai. Ez a létforma nemcsak azt jelenti, hogy könnyedén értenek a különböző „kütyük” kezeléséhez: az azonnali érzelmi szükséglet kielégítése, szimultán több médium felhasználása, a valós környezettől való elidegenedés jellemzi őket, ezért a magány, a depresszió erőteljesebben veszélyezteti őket. Az online élet magas érzelmi intenzitással jár számukra, ezért a valós világ unalmassá válik, nehezen tudnak benne eligazodni, a kapcsolatépítés kudarcai pedig megviseli őket. Előttük járnak a digitális bevándorlók, a szülők, nagyszülők nemzedéke: az Y, X és baby boomer generációk, akik felnőttként találkoztak az online világgal, ezért akadályokba ütköznek a digitális eszközök használatakor. Ők azok, akik élményeiket valós, egy embertől emberig szerveződő térben élték meg, lassúbb, egyfókuszú tanulással szocializálódtak, és szerezték ma már klasszikusnak nevezhető tudásukat.

A mai oktatási rendszer tanárai nagyrészt az Y és az X generáció tagjai, kisebb számban a Z nemzedékből kerülnek ki. Tehát az oktatási térben – legyen az offline vagy online – e két nagy csoport világsemlélete ütközik, amihez még társul, és a kényszeroktatásban egyre jobban felerősödik egy jelenség: az internet a maga óriási felületével gyakorlatilag eltörli a státuskülönbségeket: többé nem a korosabbak a tudás letéteményesei, hordozói, és egyáltalán nem biztos, hogy

ezt az idősebbek könnyen fogadják. Ebben a virtuális iskolában a generációs különbségek is még jobban megmutatkoznak. A tanárok magukra maradvak keresik a kapcsolatteremtés, az oktatás eszközeit. A tanulók pedig még többet ülnek a gépek előtt, hisz most már a tanár is arra kötelezi őket.

Felborult az oktatás amúgy is döcögő szekere

A fenti okokból kifolyólag a digitális oktatás tehát csak kiegészítője, színesítője lehetett az tanintézményekben folyó tevékenységnek, vidéken mindenképp. Csak remélni tudom, hogy a városi iskolák, a líceumok talán dicsekedhetnek azzal, hogy jobban felszereltek, hogy laboratóriumaikban, nyelvi kabinetjeikben, tán még az osztálytermekben is minden tanulóra jut egy táblagép, egy laptop, így az online oktatásra való áttérés csupán a térbeli eltávolodást jelentheti az ő számukra.

Hirtelen szakadt meg tehát márciusban az oktató-nevelői tevékenység több évszázados hagyományos formája. A szükségállapot felborította az amúgy is döcögő oktatás szekerét. Hisz eddig nem ismert formában, internetes felületekre kényszerültünk áthelyezni tanóráinkat. Diákjainknak otthon, szülői segítséggel vagy anélkül kell eligazodniuk a tudományok bonyolult világában. Virtuális térben zajlik a tanár-diák, tanár-szülő, tanár-tanár kommunikáció, melynek eredményessége nem belátható, alig mérhető. Digitális bennszülötteket próbálunk oktatni olyan csatornákon, melyek felhasználásában nem vagyunk igazán jártasak. És ki mondhatja el, hogy rendelkezett kellő számú digitalizált anyaggal, leckével, érdekesítő online feladattal, melyeket az alfagenerációs diákok élvezettel oldhatnak meg otthon szülői segítség nélkül? Leggyakrabban az történik ugyanis, hogy a klasszikus formában elgondolt, begépett leckéket, feladatokat juttatjuk el tanulóinknak, akik, mint eddig is az órán, tankönyv, munkafüzet segítségével próbálják megérteni az új ismereteket.

Az internet hullámain próbálkozunk az oktatással, de a világháló gyakran csak a csatorna szerepét tölti be, és nem helyettesíti a tanár személyes

jelenlétét, magyarázatát. Oktatni próbálunk, pedig most nagyobb szükség mutatkozik a nevelésre, az együttérzésre, az érzelmi és gyakran anyagi támogatásra. Számos hátrányos helyzetű tanuló ugyanis nem részesülhet a virtuális oktatásból, hisz nem rendelkezik megfelelő eszközzel és internetes

rettentően hiányzik. Hiányoznak az osztálytársaim, a sok hülyülés, és igazából néhány tanárral is újra találkozni már. Néha úgy érzem, a tanulni való, a házi feladat is több, de ez lehet csak annak köszönhető, hogy kimarad a rendszeres mozgás, ezért ellustulok, picit elfásulok. Az online tanítás lehe-

FOTÓ • KISS JUDIT

A határidő nélküli házik, leckék a saját szorgalmunkra vannak bízva

elérhetőséggel. Mindig hangsúlyoztuk az otthoni nevelés fontosságát. Úgy tűnik, ez a feladat most javarészt csak a családra hárul. Hisz vajon mi, tanárok tudunk-e nevelni a négy fal közül, a képernyők mögül?

És hogyan látják a diákok?

Szülőknek, tanároknak is nagy kihívás ez az időszak, de lássuk, hogyan látják a diákok mindezt. A kalotaszentkirályi Ady Endre Általános Iskola 7. osztályosait kértem meg, „pötyögjék be” nekünk, miként élik meg ezt az időszakot, kiemelve a kényszervakáció néhány pozitívumát és negatívumát.

„Legelőször örültem a kényszervakációnak, de az elmúlt napokban rájöttem: jobb a rendes iskola, és már

tőseget ad a hanyagságra is. Hogy mit értek ezalatt? Mivel a határidő nélküli házik, leckék a saját szorgalmunkra vannak bízva, képesek vagyunk elhanyagolni őket, mondván: lesz még idő megcsinálni. Aztán egyszer csak ott találjuk magunkat tömördek házi feladattal, bemásolandó és megtanulásra váró leckével. Persze, mint minden, ez is csak felfogás kérdése, és azé, hogy miként állunk a dolgokhoz, hirtelen változásokhoz. Pozitív dolgot is magával hozott a kényszerszünet, többek között „kipihenhetjük” a napi 6-7 tanóra okozta fáradtságot, és többet lehetünk a családdunkkal. Viszont tisztában kell lennünk azzal, hogy ez szükséges óvintézkedés volt a kialakult helyzet miatt, és tennünk kell azért, hogy ennek minél hamarabb vége legyen. Mossunk

kezet alaposan, maradjunk otthon, hanyagoljuk a testi érintkezéseket, de gondolom, ezt már mind megtanultuk. (Okos-Rigó Aliz-Ibolya)

Nagyon el tudunk lustulni

„Szerintem nem annyira jó ez a kényszervakáció, mert nagyon el tudunk lustulni, de ez az internetes tanulás legalább nem hagy. Így tanulni nem

filmet nézni a családdal. Számomra az is élmény volt, hogy a romántanár egy filmet adott fel, hogy megnézzük, és nekem nagyon tetszett a film meg az élmény. Őszintén, még a sulis is hiányzik.” (Bántó-Tamás Ádám)

„Jól érzem magam ebben az időszakban, csak nem lehet kimenni, meg olyan nagyon sok szabadidő sincs.

van a fejükön. Másrészt még azért sem szeretem a kényszerszünetet, mert a nyáron lehet vakáció helyett iskolába kell menni. Próbáltam pozitívan is felfogni: ami jó benne, hogy nem kell olyan korán kelni, és több időnk van a családukra. Mivel nem lehet kimenni, az emberek, remélem, be is tartják ezt a szabályt, és ez a vírus nem fog terjedni. Remélem, minél hamarabb véget

„Ez a karantén nem valami pozitív dolog, mert a világjárvány miatt van, ami valószínűleg sok ember életét megváltoztatja. Viszont van ennek jó oldala is: több időt töltök a családommal, és kipihentebb is vagyok.”

ér ez az időszak. Bárki szomorkodik, próbáljuk felvidítani!” (Pripon Dávid Olivér)

„Ez a karantén nem valami pozitív dolog, mert a világjárvány miatt van, ami valószínűleg sok ember életét megváltoztatja. Viszont van ennek jó oldala is: több időt töltök a családommal, és kipihentebb is vagyok. De minden jóból megárt a sok, így ennek a „vakációnak” is van ám hátránya: talán a túl sok pihenésnek hála, kicsit ellustultam, és felborult egy picit a rend. De töreksem beosztani az időm, és kevesebbet lustulni.” (Kisjancsi Viktória Márta)

„Hiányzik az iskolapad”

„A kényszervakáció azért jó, mert tudunk pihenni, és nem kell olyan korán kelni. Rossz, mert így sokkal nehezebb tanulni, és a tanároknak is nehezebb tanítani, adnak házi feladatot, és a tanuló akkor csinálja meg, amikor akarja, így nagyon el lehet lustulni. Másfelől meg bármilyen szép az idő, nem mehetünk ki, esetleg az udvarra, mert megvan arra is az esély, hogy mi is elkaphatjuk a vírust.” (Tököli Hunor Dániel)

„Ennek az időszaknak az előnye, hogy nem maradunk le nagyon a

FOTÓ • FOLÓPZOLTÁN

Több idő jut társasjátékra, beszélgetésre a családtagokkal

annyira jó, mert rontja a szemünket, de tudunk ebből is tanulni valamit. Nekem elég jó itthon lenni, mert többet tudok segíteni a szüleimnek.” (Boncikai Adrián)

„Az elején nem örültem ennek a kényszervakációnak, mivel épp Iskola másként volt, ami egy évben csak egyszer van, szóval sajnáltam egy kicsit. Azt is sajnálom, hogy nem focizhatunk a szünetekben. Egy kicsit élvezem ezt az otthoni internetes tanulást. Így többet tudok a vírusról meg mindenről, mert anyukám minden reggel és este (néha délből is) nézi a híradót. Annak is örültem, hogy így többet tudtunk

Vagy házit írok, vagy állatokat rendezek. Egyrészt jó, mert jut idő házit írni, meg többet beszélgetünk a családdal. Másrészt viszont rossz, mert másra nagyon nem marad időm, meg vigyázni kell nagyon ezzel a vírussal. Már csak azt sajnálom, hogy nem találkozhatok a barátaimmal.” (Lukács Áron)

„Nem nagyon örülök, hogy kényszerszünet van, és nem tudok iskolába menni. Sajnálom ezt a helyzetet, és nagyon remélem, minden megoldódik. Az egyik dolog, amit nem szeretek, hogy a tanárok nem tudják leadni a leckét rendszeresen. Nem tudnak a gyerekekre összpontosítani, mivel még sok egyéb dolog

tananyaggal, mindennap kicsit meg tudjuk mozgatni az agyunkat. De van egy kis hátránya is. Az elmaradt tananyagot be kell pótolni, ami nem kevés idő. Hiányzik a közösség, a társaság, az iskolapad.” (Kismihály Barbara)

„Az interneten történő oktatás elég nehéz, de csak azért, mert nagyon kell figyeljük, mikor adnak új leckét, és mikor házit. Pozitívum, hogy nem kell diktálás után gyorsan írni, és nem kell korán kelni. Ha sokáig lesz kényszervakáció, lehet, osztályt kell ismételnünk, vagy nyáron kell iskolába menjünk.” (Bálint Dóra)

„Az elején tetszett, hogy nincs iskola. Most már úgy gondolom, hogy sokkal, de sokkal jobb az iskolai tanítás, mint a digitális. Nekem nagyon hiányzik a rutin, mindig korán kelek. A Google Classroom program segítségével sok mindent megtanulhatunk. De semmihez sem fogható az iskolai tanítás. Nagyon hiányoznak az osztálytársaim.” (Szöcs Orsolya)

„A kényszervakáció jó dolog, mivel nem kell annyira korán kelni, és tovább hagyják az embert pihenni. Több időt tölthetünk a családtagokkal. Hátulütői: nekem így rosszabb a tanítás, mint mikor az iskolában vagyunk, és nem lehet kimenni a karantén miatt az udvaron kívülre.” (Piricsi Ferencz)

„Számomra az interneten való oktatás kicsit nehéz, mert hiányoznak az osztálytársak és a tanárok is. Abból a szempontból viszont jó, hogy én osztáhatom be az időmet. A kényszervakáció pozitívuma, hogy nem kell korán kelni, végre jut idő a családra, és itthon van mindenki. Negatívuma, hogy be vagyunk zárva, és sehova sem mehetünk, de nekem azért sokkal könnyebb, mert vannak testvéreim. (Mihály Eszter)

„A kényszervakáció jó, mert az időnket be tudjuk osztani, és nem stresszeljük magunkat, mint máskor. De nincs meg a hangulat, mint amikor a tanár/tanárnő tartja az órát, és kicsit nehezebb megérteni a leckéket.” (Both Andrea Ildikó)

Megtanulni értékelni az iskolát

Így vallanak az alfageneráció tagjai. A kényszervakáció számukra is próbatétel, hisz a vallomásokban a derűs mondatok között felsejlik a feladattal

a rendes iskolát, társainkat és a személyes tanári jelenlétet is. Ugyanakkor tartsuk szem előtt mindvégig: versenyben vagyunk, de nem az iskolai elvárásoknak kell elsősorban megfelelnünk.

FOTÓ • MNSTUDIO

„Az elején tetszett, hogy nincs iskola. Most már úgy gondolom, hogy sokkal, de sokkal jobb az iskolai tanítás, mint a digitális”

való megküzdés gondja, az aggodás, a féltés, a társak utáni vágy. A már idézett pszichológus, Tari Annamária gondolatai lehetnek mindannyiunk tanácsadói: „Az élet szépségeit, ha csökkentett üzemmódban is, továbbra is meg kell találni, mert a passzív tehetetlenség a legrosszabb érzelmi állapot, amit megélhet valaki. A családi, baráti kötelek ilyenkor talán még fontosabbak, mint máskor, hiszen az összetartozás érzése erősíti az embert, a sorstársi közösség élménye pedig gyengíti a szorongások élményét.” Bár csak ilyen sorstársi közösség lehetne napjaink virtuális iskolája mindenki számára.

Diákok, tanárok, szülők, ebben a bezártságban tanuljuk meg tehát értékelni

Önmagunkkal, feladatainkkal, a külvilág lesújtó eseményeivel, a mindenkit fenyegető korszak ébresztette félelmekkel küzdünk, versenyzünk. Időbeosztásunkon, kitartásunkon, hitünkön, testi és lelki erőnlétünkön múlik mindannyiunk sikere.

Hiszem, hogy ennek a versenynek, ennek a próbatételnek csak győztesei lesznek.

A szerző a kalotaszentkirályi Ady Endre Általános Iskola tanára.

PÉTER MÓNICA MÁRIA

monimaripeter@yahoo.com

Távoktatás, bezártság, internet a kisiskolások körében

Érdekesnek is nevezhető ez a mostani helyzet, hiszen amitől a legtöbb szülő óva intette a gyermekét, a túlzott internet- és okostelefon-használattól, a számítógép előtti üldögéléstől, most éppen azt kell tolerálnia. A tanuláshoz, a feladatok megoldásához, az elszigetelődés ellen ugyanis nélkülözhetetlen eszköz lett a számítógép, táblagép, telefon. A pedagógusoknak, szülőknek és gyerekeknek

pedagógusa azt mondta, az, ami a járvány után jön, más lesz, mint korábban. A tananyag nem változik, az eszközhasználat viszont igen. A 2. C. osztály tanítónője úgy véli, fel kell készülni a mostanihoz hasonló helyzetekre, mert valószínűleg még lesz ilyen, és akkor jó, ha már senkit nem ér meglepetés-szerűen. Szülői értekezleten készül a témát megvitatni, hogy lássa, milyen

lehet arra kényszeríteni, hogy számítógépet vásároljon, és megtanulja annak használatát. Ugyanis vannak családok, ahol egy nem elégséges, több gépre van szükség, főleg ha a szülők is otthonról dolgoznak, és két-három gyerek van a családban” – magyarázza Molnár-Kovács Emese.

Hogy mit jelent az online vagy távoktatás, az minden esetben mást és mást, a pedagógus dönti el, ismervén a tanítványai képességét, a családok lehetőségét – ennek függvényében határoz, hogy milyen módon, hogyan adja át a tananyagot. A második osztályosok tanítónője igyekezett a hagyományos és az online módszerek között megtalálni azt a középutat, ami a gyerekeknek, de a szülőknek sem jelentett túl nagy megterhelést. „Ötperces videókat készítettem, hogy a gyerekek többször is megnézhesék akkor, amikor idejük van, esetleg amikor a szülők is ráérnek. Ezenkívül nyomtatható vagy egyszerűen kézzel is lemásolható feladatlapokat állítottam össze, amiket a gyerek megoldott, a szülő lefényképezett, és visszaküldött nekem vagy akár a közös Facebook-csoportba, akár személyes Messengeren. Én azokat mind végignézttem és értékeltem. Fontos, hogy a gyerek érezze, hogy figyelnek a munkájára, fontos, amit csinál” – magyarázta a tanítónő, aki a pedagógiai elvek összehangolását is fontosnak tartja. Mint mondja, a kicsik esetében még sok függ a szülők hozzáállásától, attól, hogy képesek-e időt és energiát áldozni a gyerek tanítására, annak motiválására.

Pop-Sólyom Ágnes 3. osztályt tanító pedagógus szerint új korszak veszi kezdetét a romániai oktatásban, egy olyan világ, amelyben más nyelv fog uralkodni, és amelyet mindenkinek kötelezően meg kell tanulnia – diáknak, pedagógusnak és szülőnek egyaránt – a túlélés érdekében. „Ez a nyelv sokfajta dialektusú, és egy kalap alá vehető: ez a távoktatás. Itt kezdődtek a nehézségek, mert a

A kicsik esetében még sok függ a szülők hozzáállásától

számos érdekes program, lehetőség áll a rendelkezésére, választhatnak, hogy mit használjanak, milyen módon pótolják az iskolai órákat, hogy ne maradjanak le a tananyaggal, hogy mire újból járhatnak iskolába, folytathassák a tanulást a rendes, megszokott ritmusban.

Új kihívás a pedagógus számára

Hogyan birkózik meg a pedagógus az új helyzettel – kérdeztük két marosvásárhelyi tanítónőtől.

Molnár-Kovács Emese, a marosvásárhelyi George Coșbuc Általános Iskola

igényei vannak a szülői közösségnek, mennyit lennének hajlamosak áldozni anyagilag és a felkészülés, a számítógépes ismeretek elsajátítása érdekében az új elektronikai eszközök beszerzésére, használatára. Azokban a családokban, ahol volna anyagi lehetőség, nem elég megvásárolni a laptopot vagy táblagépet a gyerekeknek, a használatát is meg kell tanulni, a különböző programok ismeretét elsajátítani – véli a tanítónő. Ezt országosan összehangoltan kellene elkezdeni, az állam, a kormány és a szülők közös összefogásával, „mert senkit nem

magyar nyelvű távoktatás több televízió csatornáján csak a végzős osztályoknak nyújtott segítséget. A kisiskolásokat kifelejtették, ezért zűrzavar keletkezett” – mutatott rá a Bolya Farkas Elméleti Líceum tanítónője. Hozzátette, egy egységes platform hiányában erre a kérdésre mindenki saját elképzelése és tudása szerint válaszolt és cselekedett. „Ebben a háromszögben, kisdíák- szülő- tanító, mindhármuknak kell tudnia használni a digitális eszközöket, kell tudni, miként kell letölteni, alkalmazni a programokat, platformokat” – mondta a pedagógus. Mivel a Facebookot nem tartotta megfelelőnek az online oktatásra, létrehozta a Google Classroom platformon a Tantermet, ahol kitűzte a feladatokat, javított, majd a kijavított és osztályozott,

örüljenek egymásnak. Pop-Sólyom Ágnessel húsvéthétfőn beszélgettünk, akit a Zoom segítségével meglocsoltak a tanítványai, verseket mondtak, és közösen örültek egymásnak.

A szülők számára sem könnyű helytállni a négy fal között

Kónya-Sebe Emőke marosvásárhelyi óvónő, két kislány, Anna és Ágota édesanyja. A nagyobbik lány negyedik osztályos, a kicsi második. Nagyon új helyzet ez a mostani – meséli, hiszen otthon az internet segítségével kell tanulni, feladatokat megoldani, különböző programokat használva, online felületeken dolgozni. „A két lány más-más iskolába jár, és más-más módszerrel tanul, a tanítónőjük másként távoktatja a lecke- t, és kéri a megoldásokat” – magya-

a számítógép előtt. Egy-két tantárgyat beszéltek át naponta, de azonkívül a Facebook segítségével is kommunikáltak, a saját csoporton belül megbeszéltek a megoldásokat.

A kislányok élvezték az új, internetes lehetőségeket, ez nem jelentett számukra különösebb nehézséget, hamar megtanulták az eszközök használatát. Karácsonyra az angyal ráadásul laptopot hozott, tehát ez is megkönnyítette az alkalmazkodást az új helyzethez. Némi szülői biztatásra csupán azért volt szükség, hogy a lelkesedésük ne csökkenjen, a kedvük ne menjen el ettől a fajta tanulástól, attól, hogy nem találkozhatnak személyesen a tanítónőjükkel, az osztálytársakkal.

Mert az elszigetelődést nehezen viselik a lányok. Amikor felfüggesztették az

Ötperces videókat készítettem, hogy a gyerekek többször is megnézhesék akkor, amikor idejük van, esetleg amikor a szülők is ráérnek. Ezenkívül nyomtatható vagy egyszerűen kézzel is lemásolható feladatlapokat állítottam össze, amiket a gyerek megoldott, a szülő lefényképezett, és visszaküldött nekem vagy akár a közös Facebook-csoportba.

Arra is lehetőség nyílik, hogy felnőttek és gyerekek örüljenek egymás társaságának

illetve pontozott és a megjegyzésekkel ellátott feladatokat visszaküldte, az azok margóján folytatott üzeneteket elolvasta és megválaszolta.

Mindemellett a tanítónő hiányolta a személyes jelenléte, találkozásokat, mosolyt, lármát, simogatást, ezért a tantermi munkát kiegészítette a napi 40 perces Zoom meetinggel, azaz videóos találkozással, amely lehetőséget adott arra, hogy élőben egy prezentációt közösen megoldjanak, vagy kérdésekre válaszoljanak, felolvassanak, véleményezzenek, vagy csak egyszerűen

rázza az édesanyja, akinek óvónőként is el kellett mélyülnie az online felületek használatában, az internetes oktatásban, ezért az első időszakban ő is napi több órát töltött a számítógép előtt.

A második osztályos kislány kész feladatokat kapott a tancijától, minden tantárgyból egy powerpointos anyagot, amelyhez azt is csatolta, hogy hány órát vesz igénybe a megoldása. A negyedik lány a Google Zoomot használta, délelőtt 10 órakor kezdődött az órarend szerinti tanítás, ezzel mindenki tisztában volt, és kezdésre ott ült

iskolába járást, a csónkahéten még ki-kimentek játszani, kerékpározni, sétálni. Aztán következett az a periódus, amikor még csak ajánlották, hogy lehetőleg otthon kell ülni. Akkoriban néhány alkalommal még kiatóztak falura, barkát szedtek, sétáltak, de mihamarab megszigorították a kijárást, csak a legszükségesebbek beszerzéséért hagyják el a lakást. „A fogyó dolgokból többet vásároltunk, mint ahogy máskor szoktuk, és tíz napig ki sem mozdultunk. Az elején ez nagyon félelmetesnek tűnt, pánikszerűen hatott” – meséli az édesanyja, akinek a lányai

az erkélyen levegőzték, ott olvasgattak sapkában, beburkolózva meleg takaróba. Ahogy megérkezett a szép idő, annyi engedményt tettek, a szülők hogy nagyon óvatosan és körültekintően naponta egy-egy órára lementek a tömbház körül sétálni. Nehéz bent ülniük a gyerekeknek, főleg azoknak, akik hozzászoktak a kerékpározáshoz, játszótérhez, a napi vál-

A fogyó dolgokból többet vásároltunk, mint ahogy máskor szoktuk, és tíz napig ki sem mozdultunk. Az elején ez nagyon félelmetesnek tűnt, pánikszerűen hatott.

tozatos programokhoz.

A vakáció első hetében beszélgettünk Kónya-Sebe Emőkével, aki elmondta, most is olvasgatnak a lányok, de mivel nincs tanulnivaló, inkább a játékon, a húsvéti előkészületeken van a hangsúly. Segítenek sütni, főzni az édesanyjuknak, még kenyeret is szoktak sütni, sok érdekes receptet találtak a neten, azokat sorban kipróbálják. Naptárjuk is van, amiben minden, eddig otthon töltött napot kiikszelnek, várják, hogy már vége legyen, és újból mehessenek iskolába, találkozhassanak újból az osztálytársaikkal, barátokkal. Mert igaz, hogy Messengeren, telefonon napi kapcsolatban állnak a kortársakkal, de az nem olyan, mint a személyes találkozás. Eddig az adott erőt, hogy „ha lejár” a mostani állapot, véget ér a karantén, az otthon tartózkodás, akkor egy izgalmas eseményen vesznek részt: Anna harmadik alkalommal lett megyei első a Firkász helyesírási vetélkedőn. Második és harmadik osztályosként Nagyváradra ment az országos megmérettetésre, az idén Nagyszalontára kellett volna mennie. „Abban bízunk, hogy milyen jó, ha véget ér a járvány, akkor egy értelmes és érdekes rendezvényre utazunk” – fogalmazott Emőke, hozzátéve, hogy ezt is, ahogy minden más hasonló rendezvényt, lefűjták, így csak szomorúan tudomásul vették a tényeket.

Demeter Erzsébet óvónő április 7-én így vallott az otthon ülésről: „szülőként

érezem a legnehezebbnek azt a bezártság okozta terhet, ami ránk hárul. Nehéz, hogy a gyerekek számára megteremtjük a feltételeket, hogy minél kevésbé érezze azt: felborult az élet körülötte. Az online oktatás sokat segített, hogy rugalmas napirendet kialakítva, viszonylag zökkenőmentes napokat éljünk. Szerencsés helyzetben vagyunk, mert empátikus, gyerekközpontú tanítónőnk van, aki az online oktatásból is igyekezett kihozni a maximumot, így számunkra nem volt teher az otthoni tanulás” – mesélte az édesanya, aki március 11-től óvodapedagógusként távmunkában dolgozik, a férje viszont kereskedelmi dolgozóként kétnaponta bejár, napi 12 órát dolgozik, majd két napot otthon ül.

Minden napra legyen valami különlegesség

A vakációs időszakot nehezebbnek tartják, ugyanis hiányzik a rendszeres tanulás, az arra fordított időt mással kell kitölteni – mondja az édesanya, elárulva azt is, hogy több-kevesebb sikerrel próbálkoztak jogával, tánccal, közös filmnézést iktattak be, tudományos adásokat néznek gyakrabban. „Egyedüli gyerek lévén, eddig is az otthoni játszópартne-rei többnyire mi, a szülők voltunk, nagyobb részt az apja, akivel „fiús” játékokat játszottak inkább. Mivel most együtt vagyunk a nap 24 órájában, gyakoribbak lettek az olyan alkalmak, amikor nemcsak játszunk, hanem például főzünk, sütünk, takarítunk, asztalt terítünk. A bezártság egyik pozitív hozadéka, hogy hetek óta az asztalterítés a fiam önként vállalt feladata lett” – sorolta Erzsébet. Azt is fontosnak tartja, hogy minden napra legyen valami különlegesség, valami újdonság, amit sikerélményként éljen meg a kislánya, hogy ezáltal is tompuljon a bezártság, a korlátozottság érzése. Ilyen volt, amikor egyedül főzött levest, vagy megtanult egy új játékot, amit közösen vagy akár egyedül is játszhat, elsajátította a szövegszerkesztő program alapjait.

A legnehezebb része ennek az időszaknak a nagyszülők, az osztálytársak, barátok hiánya, amit telefonon, Messengeren próbálnak pótolni. „Ez nekünk sem könnyű, de sokat beszélünk arról, hogy ha ennek majd vége lesz, akkor kihez, hová fogunk majd elmenni, hol, mit fogunk majd

csinálni” – avat be a jövőre vonatkozó tervekbe Demeter Erzsébet.

Ami a jövőt illeti, sokan úgy vélik, ha véget ér a járvány, ha újból megnyílnak az iskolák kapui, nem lehet ott folytatni, ahol március 11-én abbamaradt. A tananyaggal jól haladtak – hangsúlyozza Molnár-Kovács Emese, aki szerint akár már most lezárhatják ezt a tanévet, hiszen tanítványaival mindent átvettek. Valamennyi kisdíáknak személyre szabott visszajelzést nyújtott, ahol szükséges volt, ott a hibákra is felhívta finoman a figyelmet, kijavította, amit kellett. Alapvetően a szülői

Az online oktatás sokat segített, hogy rugalmas napirendet kialakítva, viszonylag zökkenőmentes napokat éljünk. Szerencsés helyzetben vagyunk, mert empátikus, gyerekközpontú tanítónőnk van, aki az online oktatásból is igyekezett kihozni a maximumot, így számunkra nem volt teher az otthoni tanulás.

hozzáállást tartja a legfontosabbnak, azt, hogy ha van ideje, mennyi energiát fordít a gyerekére a szülő. Hiszen a kisgyerekeknek szüksége van a biztatásra, a támogatásra, arra, hogy lássa, érezze és tudja, hogy érdemes dolgoznia, elvégeznie a feladatot még akkor is, ha nincs személyes kapcsolatban a tanítójával, illetve az osztálytársaival. „Kapaszkodó a gyerekeknek, segít, ha egymás munkáját látják, és egymást lenyűgözik egy-egy jól megoldott feladatsorral” – vallja a tanítónő. A jövőre fel kell készülni, a hasonló helyzetekre számítani kell és úgy állni elébük, hogy ne legyenek olyan gondok, nehézségek, mint most – hangsúlyozza a tanítónő.

ANTAL ERIKA

antalerika@yahoo.com

